உ

குமரன்றுணை.

விவேகபாநு

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

சம்புடம் 2 | 1903௵ ஜூன்மீ | இலக்கம் 7

பாபமும் புண்ணியமும்.

இவ்வுலகின்கண் உடல்தாங்கி நடக்கும் பல்வகை உயிர்களுள் மனிதரே மேலான பதவியாகிய மோக்ஷமென்னும் துக்க நிவர்த்தியை இப்பொழுதே இங்கேயே அடையத்தக்க ஆற்றலுடையார் என்பது எவரும் அறியத்தக்கது. என்னை? புருஷார்த்தம் நான்கினுள்ளும் மிகச்சிறந்ததாய வீடென்பது ஞானமொன்றினாலேயே அடையத்தக்கதாயும் அவ்வெதார்த்த ஞானமும் சுத்தாந்தக்கரணத்தினிடமாத்திரம் உதிப்பதாயும் அவ்வந்தக்கரண சுத்தமும் நிஷ்காமியகர்மம் புரிவதால் எய்துவதாயும் அங்ஙனம் புரிவான் கர்ம பலங்களில் நிராசையுண்டாதற்குப் புண்ணிய கர்மாதிக்கமும் பாபகர்மாபாவமும் வேண்டுவதாயும் அவ்விரண்டு முண்டாதற்குப் புண்ணிய கர்மங்களைப் பாபகர்மங்களினின்றும் பிரித்தறியும் சக்தி வேண்டுவதாயும் அச்சக்தியாய பகுத்தறிவு ஏனைய உயிர்களிடத்து அடையப்பெறாது மனிதரிடத்து மாத்திரம் பொருந்தியிருத்தலானுமென்க. துக்க நிவர்த்தி என்னும் வீட்டைத்தவிர மற்றெதுவும் மனிதருடைய பிரேமைக்கு இலக்கல்லவென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. ஆசையென்னும் விருக்ஷத்துக்கு ஆணிவேர்களாயுள்ள மண் பெண் பொன் முதலிய விஷயங்களும துக்க நிவர்த்தியின் பொருட்டே மோகிக்கப்படுகின்றன. அங்ஙனம் மோகிக்கப்படுதல் காட்டுமிருகங்களால் அவிவேக நிமித்தம் கானலினீர் ஜலமென மோகிக்கப்படுதல் போலுமேயாம். எங்ஙனமாயினும் சுகப்பிராப்தியே மனிதருடைய இலக்கு.

சுகப்பிராப்தி யென்பது துக்க நிவர்த்தியே யன்றி வேறொன்றன்றென்றறிக. எங்ஙனமெனின், கூறுதும். ஜீவன் முக்தர்கள் ஒழிந்த ஏனையர் யாவரும் ஜாக்கிர சுவப்பன அவஸ்தைகளில் துக்கத்தையும் சுஷுப்தி அவஸ்தையில் (சுவப்னமில்லாத நித்திரையில்) சுகத்தையும் அனுபவிக்கின்றனர். இதனைச்சற்று பரீக்ஷிப்போமாக. துக்கம் தோற்றுகின்ற இரண்டவஸ்தைகளுக்கும் அஃதொழிந்த மற்ற அவஸ்தைக்கும் பேதமென்ன? முன்னிரண்டவஸ்தைகளிலும் மனோவிருத்திகளின் பாவமும் பின்னையதில் அவற்றினபாவமுமன்றி மற்றொன்றும் காண்கின்றோமல்லேம். ஆதலின் மனோவிருத்தி யுள்ளபொழுது துக்கமும் அஃதில்லாவிடத்து சுகமும் பிராப்தமாகின்றதெனப் பெற்றாம். மனோவிருத்தியில்லாத சுஷுப்தி அவஸ்தையில் உண்டாகும் சுகானுபவம் ஜாக்கிர சுவப்ன அவஸ்தைகளிலுண்டாகும் துக்க நிவர்த்தியின் அனுபவமேயன்றி மற்றல்லவென்பது ஊன்றி நோக்கின் யார்க்கும் புலப்படத்தக்கது. இதுபோலவே சுகவருவாயாகத் தோன்றும் பல்வகை விஷயங்களையும் ஆராயின் அவ்விஷயங்களை அடையுமுன் பிராப்தமாயிருந்த துக்கத்தின் நாசத்தையே சுகமெனக் கருதப்படுகிறதென்பது வெளியாகும். உதாரணமாக:—ஒரு மனிதன் புத்திரபாக்கியம் அடையப்பெறாமலிருந்து தீர்த்த யாத்திரை, நாகப்பிரதிஷ்டை முதலியன செய்து வெகுநாள் வருந்தினதின்பின் ஒரு புத்திரனைப் பெறவும் அவன் பாலியகாலத்தில் யாரோடும் சொல்லாமல் சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து தூரதேசத்திற்குப் போய்விடவும் நேர்ந்ததெனவைத்துக்கொள்வோம். அங்ஙனமாயின் அப்புத்திரன் போனநாள்முதல் தகப்பனுடைய மனது சலனாவஸ்தையைப் பொருந்துமென்றற்குத் தடையாதுமின்றன்றோ? அவ்வவஸ்தையையன்றோ நாம் துக்கமெனக் கிரகிப்பது. இத்துக்கம் நிவர்த்தியாதல் பின்னர் எப்போதேனும் புத்திரனைக்கண்ட பொழுதன்றோ? அப்பிதா புத்திரனைப் பின்னர்க் கண்டபொழுது அடையாநின்ற மனதின் நிச்சலாவஸ்தையைச் சுகமெனக் கிரகிக்கின்றான். இதுபோலவே ஜாக்கிர சுவப்னாவஸ்தைகளில் மனமானது ஏதேனும் ஓர் விஷயத்தைபபற்றி காமாதிகள் என்று சொல்லப்படும் அறுவகைக் குணங்களுள் எந்த ஒன்றின் சுபாவமாயேனும் விகாரப்படுந்

கால் சலனமடைகின்றது. அச்சலனமுள்ளது வரை துக்கப்பிரதீதி யுண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. சுஷுப்தியில் அத்தகைய சலனம் ஒடுங்குவதால் துக்கநிவர்த்தியாகின்றது. ஆகவே சுகமென்பது துக்க நிவர்த்தியேயாம். அதனாற்றான் "துக்கநிவர்த்தி", "மோக்ஷம்" என்னும் இரண்டு பதங்களையும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும் பதங்களாகப் பிரயோகித்தாம். ஆகவே சகல பிராணிகளுக்கும் மோக்ஷத்தில் அத்தியந்தம் பிரேமை உளவாதல் பிரத்தியக்ஷம். நாம் மேற்கூறியவாறு மோக்ஷப்பிராப்தியோ மனோசலன நிவாரணத்திலென்பது சுருதிகளுடையவும் விவேகிகளுடையவும் சித்தாந்தம். மனோசலனமும் பல்வகை உபாயங்களால் நிவர்த்திக்கப்படும். ஆயினும் விவேகம் அல்லது ஞானம் என்று சொல்லப்படுவதொன்றாலன்றி ஏனைய உபாயங்களால் நிவர்த்திக்கப்படாநின்ற சலனம் அத்தியந்த நிவர்த்தியடைவதொன்றன்று. ஆதலின் ஞானமே மோக்ஷசாதனமென்றார் பெரியோர். அத்தகைய ஞானத்தையடைவதற்கு முதற்படியாயுள்ளது புண்ணிய பாப கர்மங்களைப் பிரித்தறிய வேண்டுவதென முன்னர்க் கூறியிருக்கின்றோம். ஆதலின் துக்கத்தின் அத்தியந்த நிவர்த்தியை அபேக்ஷிக்கும் யாவரும் மேற்கூறிய இரண்டு கர்மங்களையும் பிரித்தறிந்து பாப கர்மங்களை நீக்கிப் புண்ணிய கர்மங்களைப் புரியவேண்டுதல் ஆவசியகம். இக்கர்மங்களைப் பிரித்தறியும் சக்தியில்லாதார் எவ்வாற்றானும் ஞானமடைதல் அசாத்தியம். ஆகவே துக்க நிவர்த்தியாகிய அவரது இலக்கும் தப்பிப்போவதொன்றேயாம்.

சாதாரணமாய் ஜனங்களுக்குப் புண்ணியம் பாபம் என்பவை யாவை யெனப் புலப்படுவதில்லை. தம்மைப் பார்க்கிலும் கற்றுணர்ந்தவர்களாகக்கணிக்கப்படுபவரோ, சாஸ்திரங்களோ, கூறுபவைகளை மாத்திரம் கேட்டு நடக்கும் சீலமுடையவராயிருக்கின்றார் பலர். தாமே செய்யாது மற்றவருதவியை எதிர்பார்த்திருப்பவர் கொண்டு முடிக்க எத்தனிக்கும் எக்காரியமும் சாதாரணமாய் நிறைவேறுதல் பிரயாசமென்பது எவர்க்கும் அனுபவத்தால் புலப்பட்டிருக்கத்தக்கதொன்று. மனிதனோ ஜாக்கிர சுவப்ன அவஸ்தைகளில் இடைவி

டாது கர்மம் செய்துகொண்டிருக்கின்றவனுகின்றுன். அவனுற் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கர்மமும் புண்ணியம் பாவம் என்று சொல்லப்படும் இருவகுப்பில் ஒன்றனுள் சேரத்தக்கதாகவே யமையும். இங்ஙனமிருக்கையால் ஒவ்வொரு கர்மமும் செய்வதற்குமுன் மற்றவரோடு ஆலோசித்தோ சாஸ்திரங்களை நோக்கியோ புண்ணியம் அல்லது பாபம் எனத் தெரிந்து செய்தல் ஒவ்வாது. அன்றியும் தான் ஆலோசிக்கும்படி நேர்ந்த மனுஷனும் அஃதின்னதெனப் பிரித்தறிய இயலாதவனுக இருக்கவும்கூடும். சாஸ்திரங்களிலுள்ள புண்ணிய பாப கர்மங்களின் நாமாட்டவணையில் அஃது குறிக்கப்படாததொன்ருக இருக்கவும் கூடும். இங்ஙனம் சம்பவித்தலே பெரும்பான்மை ஒக்கும். அங்ஙனமாயின் எதை ஆதாரமாக வைத்துக் கர்மங்களைப் புண்ணிய மெனவும் பாபமெனவும் முன்னிருந்த பெரியார் பிரித்துள்ளாரென் நன்காராய்ந்து அவரது கருத்தை யுணரவேண்டுவதாவசியகம். அவ்விதம் உணர்வோமாயின் நாமே நிதானித்து நீக்கவேண்டுவதை நீக்கிப் புரியவேண்டுவதைப்புரிதல் இலேசாகமுடியும். அப்போது சாஸ்திரத்திலுள்ள பெயரேட்டைப் பார்க்கவேண்டிய அவசியமுமில்லை. மற்றொருத்தனைக் கேட்கவேண்டிய நிமித்தமுமில்லை.

இங்ஙனம் எதார்த்தத்தை யுணர்ந்து கர்மம் புரிவார் எத்தனை பேர் இருக்கலாம்? வெகு சுருக்கமேயாம். ஆதலின் பலர்க் குபகாரமாகுமாறு இவ்விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டாம்.

இதனை வாசிக்கும் நண்பர்களே! சற்று கவனமாகக் கேளுங்கள். பிராணனுக்கும் சரீரத்திற்கும் எத்தனை சம்பந்தமுளதோ அத்தனை சம்பந்தம் இவ்விஷயத்திற்கும் உங்களுக்குமுள்ளது. சற்று ஊன்றிப்பாருங்கள். சற்று ஊன்றிப்பாருங்கள்.

புண்ணிய பாப கர்மங்களைப் பற்றிப் பேசப் புகுந்தோமாதலின் முதலில் கர்மம் இன்னதென விளக்கிக்கொள்ள வேண்டுவது ஆவசியகமன்றே? கர்மம் எனின் தொழில் எனப் பொருள்படும். ஆகவே அதற்குச் சாதனமாயுள்ளன மனம், வாக்கு, காயம் ஆகின்றன. இவற்றுள் வாக்கு, காயம் என்பன அகத்திற் செய்யப்பட்ட

கர்மங்களைப் புறத்துப் பயனடையச் செய்வதற்கு ஏதுவாகும் கருவிகளேயன்றி மற்றல்ல. ஆதலின் அக்கருவிகளைப் பிரயோகித்தாலும் பிரயோகிக்காவிட்டாலும் மனம் என்னும் கருவியினால் செய்யப்படும் எத்தொழிலும் செய்ததாகவே முடியும். அஃதொழிந்து செய்யப்படுவன யாவும் கர்மம் அல்லாததாகவே முடியும். அதுபற்றியே

“ஆய மனத்தின் செயல் செயலா மதனை லொழிந்த தொழிந்துளதாம்” என்றார் வசிஷ்டரும். எக்கர்மமும் தன்னையும் பிறனையும் பாதிக்கத்தக்கது. ஆனால் மனமானது வாக்கினோடோ காயத்தினோடோ அல்லது இரண்டினோடுமோ சம்பந்தப்பட்டுக் கர்மம் செய்யும்பொழுதெல்லாம் அக்கர்மம் பிறரைப் பாதிக்கும் தன்மையில் சீக்கிரமாகவும் அவர்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாகவும் நிறைவேறுகின்றது. அங்ஙனமன்றி மனமானது தனித்துச் செய்யும் கர்மங்கள் யாவும் பிறருக்குப் பிரத்தியக்ஷமல்லாவிட்டாலும் சீக்கிரமாக நிறைவேறாவிடினும் பாதிக்காது விடுவதில்லை. இதில் ஓர் இரகசியமுமுளது. அதாவது எக்கருமமும் முதலில் புரிபவனைத் தாக்கியே பின்னர் பிறரைத் தாக்குகின்றது. இவ்விஷயத்தில் அதனைத் துப்பாக்கிக்குச் சமமாகச் சொல்லலாம். துப்பாக்கியிலிருந்து குண்டு எழும்பும்பொழுது பிடித்திருப்பவனை உதைக்காது செல்வதில்லை. கர்மமும் அதுபோலவேயாம். ஆனால் துப்பாக்கியானது மற்றொன்றைத் தாக்கியபின் திரும்பவும் நிறைக்கப்பட்டாலொழிய சக்தியற்றதாகத் தீருகின்றது. மனமோ அங்ஙனமன்று. ஒரு கர்மத்தை ஒருதடவல் செய்யுமாயின் திரும்பவும் திரும்பவும் தன் எஜமான் உத்தரவன்றியிலேயே அதனைச் செய்யவும் சில சமயங்களில் எஜமானனை மீறியும் அதனையே செய்வதற்கு ஆற்றலுடையதாகவுமிருக்கின்றது. மனம், கர்மம் செய்கிறதென்பதைச் சிலருக்குக் கிரகிக்கப் பிரயாசமாயிருக்கலாம். மனம், கர்மம் செய்தலாவது அதன் ஒவ்வொரு நினைப்புமே. நினைப்பைத் தவிர கர்மம் என்பதிலவேயில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு நினைப்பும் மனிதனை மோக்ஷத்திற்கோ அல்லது ஜென்மத்திற்கோ கொண்டு போகத்தக்கவைகளில் ஒன்றாகவேயிருக்கின்றது. நினைப்பே கர்ழம் என்பதை ஆதாரமாகவைத்தே மாந்தர் சுவப்

னாவஸ்தையிலும் கர்மம் புரிவதாக மேலே கூறினாம். சுவப்னாவஸ்தையில் கர்மம் புரியப்படுகின்றதென யாம் இங்கு கூறுவது பலர்க்கு நூதனமாகத் தோன்றலாம். தோன்றினும் அவ்வுண்மை மிகப் பழமையானதும் அனுபவத்திற் கொத்ததுமேயாம். நினைப்பினால் 'வாசனை' யேற்படுகின்றதென்பது பிரத்தியக்ஷம். அந்நினைப்பு ஜாக்கிராவஸ்தையில் நிகழ்ந்ததாகவே இருக்கவேண்டுமென்ற நியமம் எங்குமில்லை. இருப்பினும் யுக்தி அனுபவங்கட்கு விரோதம். ஆதலின் நமக்கதை அங்கீகரிக்கவேண்டிய ஆவசியகமுமின்று.

நாம் மேற்கூறியவாறு எக்கருமமும் தன்னையும் பிறரையும் பாதிப்பதாக இருத்தலின் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மையை விளைப்பவை எவையோ அவைகளையே புண்ணியமெனவும் தனக்கும் பிறருக்கும் தீமையை விளைப்பவை எவையோ அவைகளைப் பாபமெனவும் கொள்வாரானார். ஒரு கர்மம் நன்மையை விளைப்பது தீமையை விளைப்பது என எதை ஆதாரமாகவைத்துக் கணிப்பது என்பதே அறியவேண்டுவது. ஆகவே நன்மையாவது யாது? தீமையாவது யாது? என்னும் கேள்விகள் புறப்படுகின்றன. நன்மை தீமை என்னும் பதங்களின் கருத்தைப்பற்றியாலோசிக்கின் ஹிதமானவை நன்மையென்றும் அஹிதமானவை தீமையென்றும் உணர்கின்றோம்.

சிலர் பணத்தையும் வேறுசிலர் சந்தானத்தையும் மற்றும் சிலர் ஸ்திரீகளையும் இன்னும் சிலர் உத்தியோகத்தையும் இங்ஙனம் அவரவர் தத்தமக்கு அவ்வப்போது வேண்டுவனவாகத்தோன்றும் பற்பல விஷயங்களை ஹிதமாகக் கருதுகின்றனர். அவ்வப்போது அவர்க்கு ஹிதமாகத் தோன்றுவனவற்றிற்கு மாறானவைகளை அஹீதமாகவும் கொள்கின்றனர். உண்மையை நோக்காது அவரவர் அவ்வப்போது கொள்ளும் கருத்துகட் கிணங்கியவாறு ஆலோசிக்கின் அவரவர்க்கு நன்மை தீமைகள் வெவ்வேறாதலும் ஒருவர்க்கே காலபேதத்திற் கிணங்க நன்மை தீமைகள் வெவ்வேறாதலுமாக அமையும். சாதாரணம் இங்ஙனமே கருதி அததற்காம் கர்மங்களைப் புரிவாராயினர் புலர்.

ஆனால் எதார்த்தம் நோக்கின் அங்ஙனமன்று. மேற்கூறிய வாறு எவர்க்கும் துக்கநிவர்த்தியே இலக்காம். அந்நிவர்த்திக்கேது, உலக விஷயங்களாகக் கருதி மோசம் போகின்றனர் அறிவில்லார். எதார்த்தத்தில் அதற்கு ஏதுவான்து ஞானமென மேலேயே கூறியிருக்கின்றோம். ஆதலின் துக்கநிவர்த்திக்கேது ஞானமாகவே துக்கத்திற்கேது அஞ்ஞானமெனப் புறப்படுகின்றது. ஆகவே அஞ்ஞானத்தை அடியாகவுடைய சகல கர்மங்களும் துக்கநிவர்த்திக்கு ஏதுவல்லவென்றாதலின் அஹிதமான கர்மங்களெனவும், அதாவது பாபமெனவும், ஞானத்தை அடியாகவுடையன துக்கநிவர்த்திக் கேதுவாதலின் ஹிதமானவை யெனவும், அதாவது புண்ணியமெனவும், கொள்ளக்கிடந்தன. அஞ்ஞானத்தை அடியாகவுடைய கர்மங்கள் யாவை? "யான்" "எனது" என்று சொல்லப்படும் அகங்கார மமகாரங்களே அஞ்ஞானத்திற்கு வித்தென அறியாதார் சுருக்கம். ஆதலின் தனது சரீரத்திலோ அல்லது அது சம்பந்தமான உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளின் மேலோ அல்லது இவை எல்லாவற்றின் மேலுமோ உள்ள பற்று மேலிட்டால் புரியப்படும் கர்மங்கள் பாப கர்மங்களெனவும் அவை யொழிந்து புரியப்படுவன புண்ணிய கர்மங்களெனவும் கொள்ளத்தக்கன. அங்ஙனமாயின் சாஸ்திரங்களினுடையவும் மகான்களினுடையவும் கருத்து இது தானோவென்றும் இதை ஆதாரமாக வைத்துத் தானோ புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் அவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் நாம் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டுவதாவசியகமாதலின் அவர்களால் புண்ணியமென்று க்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கர்மத்தை யெடுத்துக்கொள்வோமாக. அன்னதானம் புண்ணியமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இதன் கருத்தை ஆலோசிக்கின் மற்றவரையும் தன்னைப்போல் நேசிக்கும் கருத்திலிருந்தே இக்கர்மம் புறப்படுகின்றது. அன்னதானம் செய்வதால் சுயநயப்பற்றுக்கு ஹானியுண்டாகின்றது. அங்ஙனம் செய்து பழகுவதால் தன்னயம் விடவும் பிறர் நயம் கருதவும் மனமானது பழகி "யான்" "எனது" என்றும் அகங்கார மமகாரங்களுக்கு விடை கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றது. அதனால் அந்தக்கரணம் சுத்தமடையவும் முறையே ஞானமெய்தவும் அதனால் துக்கநிவர்த்தியின் பிராப்

திக்கு எதுவாகவும் நேரிடுகின்றது. இது தனக்கும் பிறருக்கும் எதார்த்தத்தில் ஹிதமான கருமமன்றோ? அதுபற்றியே அதைப் புண்ணியமென்றுமென்று கிரகிக்க வேண்டுவதன்றோ? இதுபோலவே சாஸ்திரங்களில் கூறப்படும் ஒவ்வொரு புண்ணிய கர்மங்களும் தனக்கும் பிறருக்கும் எவ்வாறுக் ஹிதமாயிருக்கின்றதெனக் கிரகிக்கற்பாலதே. இனி அவரால் கூறப்படும் பாபகர்மம் ஒன்றையும் எடுத்துப் பார்ப்போம். நாம் போசனம் செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் பிக்ஷைக்கு வந்த ஒருவனுக்கு அன்னமளிக்காதிருத்தல் பாபமென்கின்றனர். எதுபற்றி? இப்பிரவிர்த்தி மற்றவர்பேரில் துவேஷத்தையும் சுயநயம்பற்றில் அழுத்தத்தையும் அது காரணமாய் "யான்" "எனது" என்றும் அகங்கார மமகாரங்களின் ஆதிக்கத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றதாலன்றோ? இது அஞ்ஞானத்தையும் துக்கத்தையும் வளர்ப்பதன்றோ? ஆகவே தனக்கும் பிறருக்கும் அஹிதத்தையுண்டுபண்ணுகின்றது. அதனாற்றான் இது பாபமெனக் கணிக்கப்படுகின்றது.

நாம் கூறிய க்ருத்தை ஆதரமாக வைத்தே சாஸ்திரங்களிலும் பெரியவர்களாலும் பாபம் புண்ணியம் நிச்சயித்திருக்கின்றதெனத் தெளிவாக ஒருவாறு காட்டினும். ஆதலின் இனியாகினும் இவ்வுண்மை யறியாதிருந்த நண்பர்கள் யாவரும் இதன் கருத்தை நன்குணர்ந்து பாபகர்மங்களை சுவப்னத்திலும் செய்யாமல் விடுத்துப் புண்ணிய கர்மம் புரிதலே தலைபாய்க்கொண்டு படிப்படியாய் உன்னத நிலையான மோக்ஷ பதவியை இங்குத்தானே இப்பொழுதே யடையுமாறு முயல்வார்களென நம்புகின்றோம்.

வள்ளிநாயகம்.

"ஒரு செவிலித்தாய் தன் எஜமானனது குழந்தையைத் தன் சொந்தக் குழந்தைபோலவே நேசிக்கிறாள். ஆனால், அக்குழந்தையைப்பற்றிய சுதந்திரம் எதுவும் தனக்கில்லையென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதுபோலவே, நீங்களும் உங்கள் குழந்தைகளுடைய சம்ரக்ஷணைக் கர்த்தர்களே யாவீர்கள். அவர்களின் உண்மைத் தந்தை கடவுளே" என்பது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் உபதேசமொழிகளிலொன்று. இவளுக்குக் குழந்தையின்பேரிலுள்ள பற்றெல்லாம் தான் அதனின்றும் விலகுமட்டே. நாமும், நம் மக்களாதியோரிடத்துள்ள பற்றைப் போங்காலத்திலேனும் நீக்குவோமாக. "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு" என்பதற்கையமும் உளதோ? ப—ர்.

சைவ சித்தாந்தம்.

(தொடர்ச்சி)

ஆன்மா பெத்தத்தில் சிற்றறிவும் பரதந்திரமு முடையன் என்றும், முத்தியில் முற்றறிவும் சுதந்திரமு முடையன் என்றும், முத்தியிலும் சிற்றறிவும் பாதந்திரமுமே யுடையன் என்றும், முத்தியில் ஆன்மா பலவிதத்தாலும் அடிமை என்றும், ஆன்மா முத்தியில் சிவனைப்போல எண் குணங்களையும் பெற்று சிவ சமமாவன் என்றுங் கூறுகின்ற சுருதிகளின் தாற்பரியம் என்னையெனின் :

சிவனுண்டைய ஞானக்கிரியைகளுக்கு சர்வ வஸ்துக்களிலும் முற்றும் வியாபகத்துவம் பிரசித்தம். ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகளுக்குப் பற்றும் பதார்த்த மாத்திரையே வியர்பகத்துவம். ஆதலில் முற்றும் வியாபகமாகுஞ் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்கு முத்தான்மாக்கள் பெத்தான்மாக்கள் சடவஸ்துக்கள் சர்வமும் விடயமேயாம். அங்ஙனமன்றி ஸ்படிகம்போல சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தற்பாவ பாவமுடைய ஆன்மாவினது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்குத் தம்மாற் பற்றப்படும் பதார்த்த மாத்திரமே விடயமாம். இனிப் பெத்தகாலை மலத்தாற் றடையுற்றுக் கலாதிகளான் ஏகதேசத்தின்விளங்கி உபாதியோடு கூடினவாய் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கருத்திருத்துவங்களாம். ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள் அழுக்குப்போயவழி படத்திலுள்ள வெண்மை, படமுழுவதும் விளங்குமாறுபோல மல நிவர்த்தியான பின்பு ஆன்ம வியாபக முழுவதும் உபாதியில்லனவாய்ச் சர்வதோமுகமாய்ச் சர்வதாபி வியத்தமாய் விளங்கும். இந்த அர்த்தத்தை அபேக்ஷித்துச் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்களும் சமானமேயாம்.

அற்றாயினும் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வ கர்த்திருத்துவங்கள் முற்றும் வியாபகமாதலின் சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயீகரிக்கும். ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் அவ்வாறன்றி ஸ்படிகம்போலத் தற்பாவ பாவமாய் வியாபிக்கு மாதலின் இவ்வொன்றனையே விடயீகரிக்குமல்லது மற்றை வஸ்துக்களை விடயீகரிக்கமாட்டா. இந்த அர்த்தத்தை யபேக்ஷித்து ஆன்மாவினுடைய ஞானக்கிரியைகள் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத்துவங்களே யாவன வன்றிச் சமானமாக மாட்டா. இங்ஙனமாகலின் முத்தான்ம குணங்கள் சிவ குணங்கள்போல வியாபக மாத்திரையாற் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களெனப்படுவன வன்றி சர்வபதார்த்

தங்களிலும் வியாபகமும் எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் அறிதலுமாகிய உபய விதத்தானுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களெனப்படா. பெத்தான்ம குணங்கள் போல உபய விதத்தானுங் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத்துவங்களெனவும் படா. இவையே தம்முள் வேறுபாடென்று நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

அல்லது உம் மலத்தினல் வருஞ் செயற்கை அஞ்ஞானமும் தொழிலின்மைகளுமாம். கலாதிகளால் வருஞ் செயற்கை சிற்றறிவு சிறு தொழில்களாம். இவ்வாறே தற்பாவ பாவமாய் அதுவதுவாதலும் உபாதியோடு கூடின தென்பதற்கு ஒரு காரணமுமில்லை. பிரமாணமுமில்லை. ஆகலின் அதுவதுவாய்ச்சார்ந் ததன்வண்ணமாந் தன்மை ஆன்மாவிற்கு உபாதியில்லாத இயற்கையேயாம். அஃதறியமாட்டாது உபாதியோடு கூடின தென்பதெல்லாம் பிராந்திமூலமன்றி வேறு யாதாமென் றொழிக.

சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் முற்றம் வியாபக முடைமையால் சர்வவஸ்து விடயமாம். ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் சற்பாவ பாவவியாத்திமாத்திரையான் ஏகதேச வஸ்து விடயமாம். எனத் தம்முள் வேறுபாடுடையன வென்பதூஉம், ஏகதேசமா யறிதலுஞ் செய்தலுமுடைய பெத்தான்மாக்களை யபேக்ஷித்துச் சர்வ கர்த்தாவாகு முத்தான்மா. உபயப் பிரகாரத்தானுஞ் சர்வஞ்ஞன் சர்வ கர்த்தாவாதலுடைய சிவனை யபேக்ஷித்துக் கிஞ்சிக்ஞன் கிஞ்சித் கர்த்தாவே யாமென்பதூஉம் என்றுணர்க.

இனி சுவாதந்திரியமாவது என்னை? பிறவற்றினுடைய உதவியை அவாவாது இருத்தலுமன்று, 'கருத்தா கருமாநுசாரத்தின்படி செய்கின்றார்' என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களானே கர்மாதிகளை யபேக்ஷித்துச் செய்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமாகலின்.

இனி பிறருடைய இச்சைப்படி நடவாதிருத்தலு மன்று, ஆன்மாவின் இச்சையின்படி பயன் கொடுத்தலின், சிவனுக்கு சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமாகலின்

இனி பிறரால் பிரேரிக்கப்படாதிருத்தலு மன்று, விம்பாதிகளில் ஆவாகனாதிகளாற் பிரேரிக்கப்படுதலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமாகலின்.

இனி பிறனுக்கு வசியப்படாதிருத்தலுமன்று, சிவன் தியானுதி வசியராதலின்.

இனி "யாதனை யாங்ஙனம் எண்ணிடும் அதனை அங்ஙனம் பண்ணிடும்" என்னு நியாயத்தான் வேறொன்றோடுஞ் சேராததாய் தன் இச்சைப்படி நடத்தலே சுவாதந்திரியம். அதற்கு எதிர் மறைப்பொருளே பாரதந்திரியம் என்று நுணுகி நாடி யறிந்துகொள்க. ஆன்மாவிற்குச் சிவானுபவ விச்சை யொன்றே வேறொன்றோடுஞ் சேராததாகிய சுவேச்சை. அதனோடுங் கூடவிருத்தலாகிய சுதந்தரத் தன்மை ஆன்மாவிற்கு இயற்கையாம். தன் இச்சைப்படி செய்யாதிருத்தலாகிய பாரதந்திரியம் அபரமுத்தி பரியந்த முளதாகுஞ் செயற்கையாம். இவ்வாறன்றிச் சிவசமவாத பிசாசாவேசமுற்றுச் சுவாதந்திரியப் பொருள்பேசிப் பிரலாபிப்பதெல்லாம் சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கப் பராபவங்களாமென் றொழிக. இந்தச் சுவாதந்திரியமுந் தற்பாவ பாவமாய்ச்சார்ந் ததன்வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவிற்கு முற்றும் வியாபகமுடைய சிவபிரானது சுவாதந்திரியத்தை யபேக்ஷித்துப் பாரதந்திரியமே யாகலின், ஆண்டுஞ் சிவன் அனுகூலப் பிரேரகராதல் வேண்டப்படும். அல்லதூஉம், முத்தான்மாக்கள்பாற் சிவனாற் செய்யற்பால தொன்றில்லை யெனின் அறியற்பாலதுமில்லை யெனப்பட்டுச் சிவன் அவர் தம்மை அறிவானுமல்லனென்று முடியும். இனி மலமின்மையின் முத்தான்மாக்கள மாட்டு செய்யுந்தன்மை ஒன்றையும் காண்கிலமாலெனின் அது சித்தாந்தக் கண்ணுடையார்க்கன்றி மற்றவர்களுக்கு புலனாகாதென்க. சிவானந்தம் சிவனிடத்தில் உள்ளதாகலின் ஆன்மா அதனை அநுபவிக்கற்பாலனென்று மேற்கூறினுமாகலின் அந்தச் சிவானந்தானுபவத்தில் நிருபாதிக விச்சையுடைய முத்தான்மாவிற்கு அந்த வேறொன்றோடுஞ் சேராததாய்த் தன் இச்சைப்படி நடத்தலாகிய சுவாதந்திரியத்திற்கு அனுகூலமாக அதனைக் கொடுத்தருளா நிற்குங் கர்த்தவ்யதை, முத்தியிலுளதாமாறு, சித்தாந்தக் கண்ணுடையார்க்கு இனிது புலனாமென்றொழிக. பெத்தக காலத்தில் சிவபெருமான் அந்தத் தன் இச்சைப்படி நடத்தலாகிய ஆன்மாவினது சுவாதந்திரியத்திற்கு மலானுசாரியாயிருந்து பிரதிகூலஞ்செய்து போதரலின், ஆன்மா பெத்தத்தில் மலோபாதியினாற் பாரதந்திரனானான். சிவபெருமான் மலோபாதி நீங்கு முத்திக்காலத்தில் அந்தவிச்சைக்குப் பிரதிகூலஞ் செய்தலை விட்டு அனுகூலஞ் செய்து வருதலின் இயற்கையாயுள்ள அந்தச் சுவாதந்திரியம் வியத்தியாய்ச் சிவானந்தானுபவ முற்றுச் சுதந்திரனாய். முத்தியின்கண் சிவன் அனுகூலப் பிரேரகனாகாக்கால் ஆன்மாவிற்கு ஆண்டுச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வருமென் றொழிக. சுருதிகளில் முத்தியின்கண் சிவன் ஆன்மாவினிடத்தில் பிரேரகனல்லன், முத்தான்மாவும் பிரேரியனல்லன் என்று கூறியிருக்கின்றனவே யெனின் அந்த வசனங்களுக்கு முத்தியின்கண் சிவன் ஆன்மாவிற்குப் பாரதந்திரியப் பிரயோசகமான பிரதிகூலப் பிரேரகனல்லன். முத்தான்மாவும் பிரதிகூலப்

பிரேரியனல்ல னென்பதே நிச்சயப் பொருளென் றறிந்துகொள்க. முத்தான்மாவிற்குச் சிவானந்தத்தினை அனுபவித்தல் வேண்டுமென்னும் இச்சை நிருபாதிகமாய் இடையீடின்றி நிகழ்தலின், அதன்கண் இடையறவுபடாப் பிரவிருத்திமானுகின்றான். இதர விடயங்களில் அவ்விருப்பில்லாமையின் அவைகளிற் பிரவிருத்திமானுகின்றிலன். சிவனுக்கும் பெத்தத்திற் கன்மானுசாரமாகவும், முத்தியில் நிருபாதிகான் மேச்சானுசாரமாகவும், ரக்ஷித்தல் வேண்டுமென்னும் கிருபையே இடையீடின்றி நிகழ்தலின் அந்தச் சுவேச்சானுசாரமாகப் பிரவிருத்தி செய்தருளா நிற்பன். இக்கருத்து நோக்கியே "வேண்டுவார் வேண்டுவதே யீவான் கண்டாய்" எனவும் "கருதுவார்க் காற்ற வெளியான் கண்டாய்" எனவும் "சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்தவர்க் கல்லா, னலமில னோறு நல்குவா னலன்" எனவும்,

> "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடனாதல்
> சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
> தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
> லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு"

எனவும் சுருதிகள் கூறியதுவும் என்க. இங்ஙன மாகலின் சிவனுக்கு முத்தான்மாக்களோடு முற்றொப்புச் சாமியம் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதென்றுணர்க. சர்வஞ் ஞானோத்தரத்தில் "ஆன்மா தற்றரும தருமீ" எனப்படுதலின் அதுபற்றி முற்றொப்புச் சாமியம் போல்வதல்லது பொருட் சுபாவத்தானே முற்றொப்புச் சாமிய மெய்தாதென் றுணர்க. இன்னும் முற்றொப்பு சாமியமெனின் சிவனைப் பந்திக்கமாட்டாத மலம் ஆன்மாவைப் பந்திப்பது யாங்ஙனம்? இனி ஒரு சூரியனை மறைக்க மாட்டாத அந்தகாரம் மற்றொரு சூரியனையும் மறைக்கமாட்டாது. ஒரு கண்ணினை மறைக்கும் அந்தகாரம் எல்லாக் கண்களையும் மறைத்திடும். இங்ஙனமாகலின் ஆன்மாவிற்கு அநாதி மலபந்தம் இன்று என்றானும் அல்லது சிவனுக்கு அநாதி மலமுத்தி இன்று என்றானும் கூறல்வேண்டும். அற்றன்று தாமிரமும் கனகமும் சமசாதியாகவும் தாமிரத்திற்கே காளிமமுண்டு கனகத்திற்கு காளிமமின்று. இங்ஙனமாகலின் எனின், அவ்விரண்டும் பார்த்திவ விகாரமாகலின் பிறந்த நிலவேறு பாட்டானே அவை அவ்வாறாகா நிற்குமென்று ஆண்டுக்காரண பேதம் உளவென்று எடுத்தோதப்படும். ஈண்டும் அங்ஙனங் காரணபேத முளவென்று எடுத்தோதல் வேண்டும். இனி ஈண்டும் அவ்வாறு காரணபேத முண்டென் றெடுத்தோதலுறின் முற்றொப்புச் சாமியங் கிடைப்பதின்றாமென்க. அற்றேல் கனக தாமிரங்களுக்குக் காளிமா பாவபாவங்கள் அகாரணங்கள் என்று ஆகமங்கள் எடுத்தோதுபவாலோ வெனின், அது நிலவேறு பாட்டால்

உள்ளதென்பது பிரத்தியக்ஷ சித்தமாகலின் அதனை ஆகமத்தால் அபலாப னஞ் செய்தல் செல்லாமையின் அவ்வாகம வசனங்களுக்குத் தாற்பரியம் அதுவன்று. வேறுண்டென்பது சித்திக்கது. இனி அக்கருத்துச் சித்தாந்த சைவர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் புலப்படும் யான்மைத்தன்று. இனி இவ்வா றன்றி ஆன்மாத் தன்னுடைய ஞானவிளக்கத்தைத் தானனுபவிப்பனெனின் பிரமாண ப்பிரமேய சாங்கரிய தோஷ முதலிய வருமென்றொழிக. இனி நேத்திர படல நீங்கினும் நேத்திரத்திற்கு விஷய தரிசனத்தில் ஆதித்த விள க்கம ஆவசியம் வேண்டும். அந்தச் சகாயமில்லாதவழி ஆதித்தப் பிரகாசத் தினுற் சத்தி கெட்டடங்கிக்கிடக்கும் அந்தகாரம் மறித்தும் மேலிடுதற் கைய மின்று. இனி அந்தகாரஞ் சத்தி கெட்டடங்கிக் கிடத்தல் நேத்திரப் பிர காசத்தினுனன்று. தாட்டாந்திகத்தினும் இங்ஙனமாகலின் சர்வப்பிரகாரத் தினுனும் மலமறைப்பு நீங்கினும் ஆன்மாவிற்குச் சிவவிளக்க விருப்பு ஆவசிய மென்பதும் கண்டுகொள்க.

(இன்னும் வரும்)

சுப்பிரமணியபிள்ளை,

மதுரை திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் மடம்.

பகவத் கீதைக் கும்மி.

(2-வது சம்புடம் 2-வது புத்தகம் 22-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

(31) கேசவ னேபல கெட்ட சகுனங்காண்
இன்றனன் கிட்டின பந்துக்களை
நாச முறப்போரிற் கொன்றத னல்வரும்
நன்றொன் றெனினுங்காண் இன்றிலனே.

(32) வெல்ல எனக்கிச்சை யில்லை அரசாட்சி
வேண்டாம் சுகத்தும் விருப்பமில்லை
ஒல்அர சாற்பயன் என்? பலபோகத்தோ
டுயிர்வாழ்வி னுலும்என் னாதியமே.

(33) எவர்பொருட் டாக இராச்சிய போகங்கள்
இன்பங் களைப்பெற இச்சிப்பமோ
அவர்பொருள் ஆவி விடத்துணிந் தேஇவ்
வடுகளந் தன்னை அடைந்துநின்றார்.

(34) அடைந்துநின் றோர்கள் குருக்கள்மார் அப்பன்மார்
அம்மான்மார் மாமன்மார் சம்பந்திகள்
உடன்பாட்டன் மார்பேரன் மார்புத் திரர்க
ளோடுமைத் துனராம் உறவினரே.

(35) ஆனவர் தாம்எனைக் கொல்லுவா ராயினும்
அவரைப் பாதலம் பூமியொடு
வானும் பெறுவெ னுனுங்கொல் லேன்இந்த
மண்ணே பொருட்டாக மாய்ப்பேனே.

(இ—ள்) அப சகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. பந்துக்களைக் கொல்வதனால் வரக்கூடிய சுப பலம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஜயத்தை யாயினும் இராச்சியத்தை யாயினும் அடைய எனக்கு இச்சையில்லை. சுகத்தைப் பெறுதற்குங்கூட நான் விரும்பவில்லை. இராச்சியத்தினால் பயன் யாது? பல போகங்களோடு உயிர் வாழ்தலினால்தான் என்ன பிரயோஜனம்? யாருக்காக நாம் இராச்சியங்களையும் போக (சாதன) ங்களையும் சுக (சாதன) ங்களையும சம்பாதிக்க விரும்புவோமோ, அவர்கள் சகல பொருள்களோடு உயிரையும் துறக்கத் துணிந்து இந்தப் போர்க்களத்திலே வந்து நிற்கின்றார்கள். இவர்கள், குருமார் தகப்பன்மார் அம்மான்கள் மாமன்மார் சம்பந்திகள் பாட்டன்மார் பேரர் புத்திரர் மைத்துனர் முதலிய உறவினர். இப்படிப்பட்டவர்கள் என்னைக் கொல்லுவோரே யாயினும், (அப்படி என்னைக் கொல்ல நின்ற) இவர்களை நான் கொல்வதனால் என் பிராணனைக் காத்துக்கொள்ளலோடு சுவர்க்கமத்திய பாதலமாகிய திரிலோக ராச்சியமும் எனக்குக் கிடைக்குமானாலும் இவர்களைக் கொல்லுதற்குச் சம்மதியேன். (அப்படிச் சம்மதியாத) யான் (அம்மூன்று லோகங்களுள் அதி அற்பமான) இந்த மண் (உலக ராச்சியம்) ஒன்றே பொருட்டாகக் கருதி இவர்களைக்கொல்வேனோ? கொல்லேன்.

குறிப்பு :—கேசவன்-கண்ணபிரான்; நன்று ஒன்று எனினும்-நன்மை ஒன்றுனாலும்; காண்கின்றிலனே-பார்க்கின்றேனில்லையே; ஒல்லல்-பொருந்தல்; ஊதியம்-இலாபம்; பொருள் ஆவி-பொருள்களையும் உயிரையும்; வானும்-தேவலோகமும்.

வியாக்கியானம் :— 28, 30-ம் கவிகளிற் கூறியவாறு சோகபரவசனான அருச்சுனனை நோக்கிக் கண்ணபிரான், முகக்குறியால், யுத்தஞ் செய்யவேண்டிய நீ இவ்வாறு அதைரிய மடைதல் தகுதியன்றேயென, பல கெட்ட சகுனங்கள் தோன்றுகின்றனவென, அவ்வபசகுனங்கள் எதிரிகளின் நாசத்துக்கு

அறிகுறிகள். உனக்கு அநுகூலமானவை யுத்தஞ் செய்வாயாஞல் நிச்சயமாக ஜயமடைவாயென, எனக்கு வெற்றியில் விருப்பமில்லையென, வெற்றிவாயிலாக வன்றோ இராச்சியத்தை அடையவேண்டுமென, அதனிலும் இச்சையில்லையென, இராச்சியத்தினுல் சுகம் அடையலாமேயென, அதனையும் விரும்பவில்லை உயிர் வாழ்தலிலேயே ஆசையற்றிருக்கின்றேனென, இராச்சிய முதலியவைகளை ஏன் விரும்புகின்றாயில்லையென, அவைகளை யாருக்காக விரும்புவோமோ அவர்கள் சகல பொருள்களையும் உயிரையும் தறக்கத் துணிந்துவிட்டார்களென, அவர் யாரென், இன்னரென, நீ யுத்தம் ஒழிவாயாயினும் அவர்கள் உன்னைக் கொல்வார்கள ஆதலால் யுத்தஞ்செய்து அவர்களைக் கொல்வாயாகவென, அவர்கள் என்னைக் கொல்லுவாராயிற் கொல்லுக அவர்களைக் கொல்லுதலால் திரிலோகாதிபத்தியமும் பெறவேனுயினும் கொல்லேன் "மண்ணுல கொன்றின் பொருட்டுக் கொல்வேனே கொல்லேன் என்றான்" என்று 34, 35 கவிகளில் தொக்கு நிற்கும் பொருளை விரித்துக் கூறலாம். இவ் வியாக்கியானத்தில் ஆரம்பத்தில் வரும் "முகக்குறியால்" என்பதை "சகுதியன்றே" என்பதனேடு பொருத்தலேயன்றி "ஜயம் அடைவாயென இராச்சியத்தை யடையவேண்டுமென" என்பவை முதலிய கண்ணபிரான் கூறியனவாகக் கூறிய யாவற்றோடும் பொருத்திக்கொள்க.

(36) இந்தத் திருதராட் டிரகு மாரரை
யாம்கொன் றெய்துஞ்சுகம் யாதுசொல்வாய்
முந்தித் துரோகஞ்செய் தோரெனி னும்கொன்றால்
முற்றுபா வம்எமைப் பற்றிடுமே.

(இ—ள்) இதோ நிற்கின்ற துரியோதனுதியரைக் கொன்று யாங்கள் அடையக்கூடிய சுகம் யாதிருக்கின்றது? இவர்கள் முன்பு எங்களுக்குத் துரோகஞ் செய்தவர்களே யாயினும் இவர்களைக் கொல்லுதலால் யாங்கள் பாவஞ்செய்தோரே யாவோம்.

குறிப்பு:—எய்தும்-அடையும்; முற்று பாவம்-அடையும் பாவம்.

வியாக்கியானம்:—முன்பாதிக் கவியில் இவ்வுலக இன்பமில்லை யென்பதும் பின் பாதிக் கவியில் அவ்வுலக இன்பமில்லாது போதலே யன்றிப் பாப பலமான நரகத் துன்பமுண்டென்பதும் கூறப்பட்டன. அருச்சுனன், துரியோதனுதி பந்துக்களைக் கொன்று பெறும் இராச்சியத்தினுல் அடையக்கூடிய சுகங்கள், அப் பந்துக்களை யிழந்த துக்கத்தினுல் அநுபவிக்க வொண்ணுமல் தடுக்கப்படுமாதலால், அவர்களைக் கொன்று அடையக்கூடிய சுகம் யாதென்றான்; அவர்கள் முன்பு வீட்டில் நெருப்பு வைத்தல் விஷமிடுதல்

முதலிய துரோகஞ் செய்த கொடும் பாவிகளாதலால் அவர்களைக் கொல்வதனால் தோஷமில்லை யென்பதற்கு, அவர்கள் செய்த பாவம் அவர்களை யடையும். அவர்களைக் கொல்வேமாயின் அக் கொலை பாவம் எங்களைப் பற்றுமென்றான்.

(37) ஆதலால் உற்றோர்க ளாம்துரி யோதன
ஞதியோர்க் கொல்லல் அடாததுவே
மாதவா பந்துவா னோர்களைக் கொன்றிட்டெவ்
வாறுசந் தோஷமாய் வாழ்ந்திடுவோம்.

(இ—ள்) ஆதலால் பந்துக்களாகிய துரியோதனாதியரைக் கொல்லுதல் பொருந்ாது. பந்துக்களாயுள்ளவர்களைக் கொன்ற பின்பு நாங்கள் எவ்வாறு சந்தோஷமாக வாழ்தல் கூடும்? கூடாது.

குறிப்பு :—ஆதியோர்க் கொல்லல்-ஆதியோரைக் கொல்லல்-முதலானோரைக் கொல்லுதல்.

வியாக்கியானம் :—“ஆயவாழ்வுற்றாருடன்போம்” என்ற ஔவையார் வாக்கியப்படி, சுக வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத பந்துக்களைக் கொன்றபின் இவ்வாழ்வு அசாத்தியமென்று மேற் கவியிற் கூறியதே மீட்டும் வற்புறுத்தப்பட்டது.

(38) ஆசைக்குள் ளாய்அறி வற்ற அவர்குல
நாசத்தி னால்வரு தோஷத்தையும்
நேசத் துரோகத்தால் நீசப்பா வத்தையும்
நெஞ்சால் உணர்ந்தில ரென்றாலும்.

(39) ஐய கோவிந்த குலநாசத் தாலே
அடைந்திடும் பாவம் அறிந்தவியாம்
வெய்ய அப் பாவத்தி னின்றும் விலகி
விடுவதற் கேது தடையுளதே.

(இ—ள்) ஆசை வசப்பட்டு அதனால் அறிவற்றிருக்கிற துரியோதனாதியர், குல நாசத்தாலுண்டாகும் தோஷத்தையும் மித்திரத் துரோகத்திலுள்ள விசுவாச பாதகத்தையும் அறியாவிட்டாலும், அக்குல நாசத்திலுண்டாகும் பாவத்தை யறிந்த யாம் அப்பாவத்தினின்றும் விலகிக்கொள்வதற்குத் தடை யாதிருக்கின்றது.

குறிப்பு :—ஐய-ஐயா-ஐயனே; வெய்ய-கொடிய.

வியாக்கியானம் :—அருச்சுனா! பந்து மித்திராதியரைக் கொல்வது பாவமென்று துரியோதனாதியராகிய எதிரிகளும் அவர்களைச் சேர்ந்த பீஷ்ம த்ரோணாதியரும் தெரியாதவர்க ளல்லரே. அவர்களேன் உன்னைப்போல யுத்தம் ஒழியக் கருதவில்லை? என்பதற்கு, அவன், துரியோதனாதியர்க்கு இரா ச்சியத்தின் மீதுள்ள ஆசையாலும் பீஷ்மத்ரோணாதியர்க்கு அத் துரியோத னாதியர்பாலுள்ள அபிமானத்தாலும் அறிவுமயங்க, அவ்விருதிறத்தாரும் குல நாசத்தாலும் மித்திரத் துரோகத்தாலும் விளையும் பாவங்களைத் தெரியாதிரு க்கின்றார்கள். தெரியாமலே யாமும் யுத்தத்திற் பிரவேசித்தோம். ஆயினும் இப்போது அப்பாவங்களைத் தெரிந்தபின் யாம் எவ்வாறு அப்பாவங்களி னின்றும் விலகிக்கொள்ளுதற்குத் தெரியாதிருத்தல் கூடுமென்பது இவ்விரு கவிகளிலும் கூறப்பட்டது.

(இன்னும் வரும்)

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்.

புலிமுலை புல்வாய்க்கருளின திருவிளையாடல்.

தலம்விளங்க முன்னொருகாற் றண்கடம்ப வனத்தின்கண்
புலிநெருங்கி வெருளபுல்வாய் பொலிவின்றி யுலவுங்கால்
பலவிலங்கோ நிலைப்புல்வாய் ப்யந்தபுனிற் றிளமறியை
நிலைதுவன்று முதுதூற்றின் புடையொதுக்கி நீர்வேட்டு (க)

போயெங்கும் புக்குழன்று புற்றீந்த கோடையின்கண்
வாயுலர்ந்தோர் வாவியினுள் வந்துபுனல் பருகுங்கா
னேயமிலா தொருவேட னீங்காம வொளிநிற்பான்
காய்பசியா லதுகண்டு கணைகொண்டு படவெய்தான் (உ)

கணைபடுக்கான் மறியைநினைந் தழுதுகனி கசிந்துவிழுந்
திணையிலுயிர் நீங்கியபின் யாவுக்குந் தாயாகித்
தணிவறவெங் கணுநிற்பான் றரியாது பிரியாத
வணியதொரு புலியைமுலை யூட்டெனமுன் னருள்சுரந்தான் (ங)

பாய்புலியு மிரங்கிமனஞ் சுரந்துமுலைப் பாலளிப்பா
னேயமொடு வரக்கண்டு வால்குழைத்து நேர்வந்து
தாய்வரவு காணமற் றளர்ந்துமறி பயந்தணிந்து
தூயமுலைப் பாலுண்டு துள்ளிவிளை யாடியதால் (ச)

வேறு.

மலராய ஞணி முன்னர் வரும்விதி யாற்றல் கண்டு
சிலைமலை வில்லான் வல்ல தியார்வல்லா ரென்று சென்று
தலையினல் வணங்கி வாழ்த்தச் சசிபதி யதிச யிப்பப்
புலிமுலை புல்வா யுண்டு பொலிவுற வளரு நாளில் (௫)

பொருளினு மொழுக்கத் தானும் பொருவரும் போதத் தானு
மருளினுஞ் சிறந்து நீண்டோ ரருங்குல வணிகன் போங்கான்
மருமலி மலர்த் தடஞ்சூழ் மாமண லூரி னின்றுங்
கருதிய பொருள்கள் மேலுந் தேவோன் கருதிப் போனுன் (௬)

பச்சிம திசையை நோக்கிப் பரிவொடும் யேகி நல்ல
நச்சின தேசம் புக்கு நன்பொருட் டேடி மீண்டாங்
கிச்சையி னடந்து மெல்ல விலங்குதன் பதியை நோக்கி
யச்சமற் றெல்லு மல்லு மதரிடை வருத லுற்றான். (௭)

வேறு.

வழிவசத்தினி ருங்கடம்பவ னத்துவந்துழி வணிகனும்
பொழுதுபுக்கது கண்டுவெம்பியு ளம்புலம்புறு காலையி
லெழின்மிகுத்ததோ ரொலியொலித்திட வேதம்விட்டதன் வழியினே
ரொழுகவற்புத மாயிருப்பதோ ருத்தமப்பதி கண்டனன் (௮)

கண்டவன்னகர் தன்னுளன்பொடு கண்டனன்களி றெட்டும்வாழ்
பண்டையாயத லத்தையும்பழு தொன்றிலான்படி வத்தையு
மண்டர்நாயக தொண்டர்நாதவெ னத்துதித்தரு ளாலருந்
தொண்டுசெய்துவ ணங்கியங்கோரி டத்தமர்ந்துது யின்றனன் (௯)

துயில்கொளுந்தனி வணிகனுஞ்செறி தொலைவிலாவிரு டொலையவே
வெயில்விரிந்தபி னணுகரும்பெரு வனமதாகவெ ருண்டெழுந்
தெயிலிலங்கிய கோயில்கண்டுதி கைத்திதென்கொலெ னத்தெருண்
டயிலிலங்குமு ணற்புரத்தர சற்குவந்தறி வித்தனன் (௰)

வேறு.

மன்னிய வமைச்ச ரோடும் வணிகன்முன் னவின்ற தெல்லா
முன்னுற நவின்று காண்பா ளுசையாய் முடுகி யங்கண்
தென்னவ னடைந்தா னென்றுஞ் சித்திரைச் சித்தி ரைக்குப்
பொன்னகர் மகவான் வந்து போற்றுமா னகரி தன்னுள் (௰௧)

வேறு.

கணமா யிழிந்திங் கிரன்பரவுங் காணுக் கடம்பவனத்தினையு
மணிசே ரந்த வனத்திலகு மழகா ருயரா லயத்தினையுந்
துணைசே ரந்த வாலயத்து ளிருக்குஞ் சொக்க நாதனையும்
பணிசேர் கோயிற் றென்பாற்பொற் பதுமத்தடமுங் கண்டிறைஞ்சி.

மற்றும் புதுமை பலகண்டு வருவோ னருளா கரனருளாற்
புற்றின் புல்வாய் புலிமுலைப்பா லுண்டு பொருந்தி விளையாடல்
கொற்றந் தருநெஞ் சுறக்கண்டு விசேடநிலமீ தெனக்குறித்துச்
சற்றுந் தாழா தித்தலத்தி லிருப்ப தென்றான் சயங்கூர (௰௩)

இந்தத் தெய்வப் பதிக்கெல்லை யாதோ வென்று மயக்குற்று
சிந்தைக் கினிமை தரும்பரம சிவனை யடைந்து துதிசெய்ய
முந்தைக் கியைந்த மறைநூலின் முறையே சித்த ருருக்கொள்ள
வந்திப் பிறையோ னெழுந்தருளி நடந்தா னெல்லை யடைவாக (௰௪)

எல்லை நடவா வொளித்தலுமே யேத்தி யருளை யதிசயித்துத்
தொல்லை மரபின் மணிமாடங் கூட மஞ்சு தோயிஞ்சி
மல்லல் வீதி தடங்கழனி மற்றுந் திருத்தி மாறின்றி
நல்ல படையும் பலகுடியு நயப்ப வியப்ப வீற்றிருந்தான் (௰௫)

வேறு.

சென்னெறித் தானை சூழத் திறைகொணர்ந் தரசர் போற்ற
மன்னம ரேசன் சால வாழ்த்திட வேத்தி நாளுங்
கன்னிமால் காளி யீசன் காக்குமா நகரி தன்னுள்
இன்னறீர்ந் திருந்த தென்ன னெண்டிசை விசயஞ் செய்தான் (௰௬)

சௌந்தர பாரதி.

முற்றிற்று.

தற்காலத்துத் தமிழ் நிலைமை.

(தொடர்ச்சி).

ஏ! தமிழ் நங்காய்! நம்நாட்டுச்சிறுர் நின்மாற்றாளாய ஆங்கில மங்கையை விரும்புவதெல்லாம் உத்தியோக பதவியை அடைய வேண்டுமென்றே யன்றி நின்னினுஞ் சிறந்த சொற்பொருணயம் அங்குண்டென்று நினைத்தல்ல. ஆதலின் அவர்கள்பால் உனக்கு வெறுப்புத்தோன்ற நியாயமில்லை. அன்னாய்! நின் சிறுரை மனப்பூர்வமாக ஆசீர்வதிப்பாயாக, தாழ்ந்தோ ருயர்

வதும் உயர்ந்தோர் தாழ்வதும் கால வேற்றுமையானே. ஆகையால் நீயும் அத்தகைய கால பேதத்தின்பாற் பட்டனை. யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச் சேனைத்தலைவராய்ச் சென்றோரும், தாங்கொண்ட மனையாளை மாற்றார்கொள வேறாகி வீழ்வரென்னு மிதுசரதமேயன்றோ? வீணே கழிவிரக்கங் கொள்வதிற் பயனில்லை. ஓ! தமிழணங்கே! நீ இந்நிலைமையினின்றும் நன்னிலைமையை யடைய வேண்டுமானால், நின் பண்டித ரத்னங்கள் கால சுபாவத்துக்கேற்ற கடமைகளைச் செய்து நிறைவேற்ற வேண்டுமாதலால், இனி அன்னோர்க்குக் கூறுவ கூறி நிறுத்துவாம்.

முற்காலத்தில் இலைமறைகாய்போற் கோப்பியமாக மறைந்துகிடந்த அரிய பெரிய இலக்கண இலக்கிய நூற்களெல்லாம் சொற்ப விலைக்குக் கிடைக்கக்கூடியதான இக்காலத்தில், தமிழ்ப் பண்டித மணிகள் பலர் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றனர். இது நம் தமிழ் நாட்டிற்குச் சாலவும் பெருமைதான். ஆயினும், பெரும்பான்மையோர் தம் கல்வித்திறமையைப் பாத்திரமறிந்து உபயோகிக்காது அவமே செலவிடுகின்றார்களென்றும், அதனால் அவர்கள் நந்தமிழ் நாட்டுக்குப் போலி யுபகாரிகளாகின்றன ரென்றுங்கூறிக் காலரீதிக்கேற்ப அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகளின்னின்னவென்றும் எடுத்துக் காட்டுவாம். தமிழிற் சில நூற்களையேனும் ஆரத்தீரக் கற்குமுன்னரே சுயமாக நூதன கவிகளியற்றிக் கியாதிபடைக்க வேண்டுமென்னும் ஆத்திரத்தால் ஏதோ சில செய்யுட்களியற்றி அந்தமட்டில் ஆவலடங்கித் தம் ஜனன தேசத்திற்குத் தாம் செய்யவேண்டிய பேருபகார முற்றும் செய்தாயிற்றெனக் கருதிப் பேருவகையுற்றிருக்குங் கவிஞர் பலரிக்காலத்தில் மலிந்துள்ளார். தமது கல்வித்திறன் கவி யியற்றுவதனாலேயே நிரம்பிற்றென்ப தன்னோர் கொள்கை போலும். நம் செந்தமிழ் மாது செய் தவப்பயனால் பூர்வத்திலேயே தெய்வத்தன்மைக் கவிஞர் பலர் தோன்றி கற்பனை, சொற்சுவை, பொருட்பொலிவு, சந்தபேதவின்பங்கள் சிறக்க, நவரசங்களும் சொட்டும் வண்ணம், அறிவினோங்குதலுக் கின்றியமையாத லௌகிக வைதிக சம்பந்தமான நுட்ப விஷயங்கள் பலவற்றையும் புராணேதிகாசங்களின் மூலமாக பத்திய (செய்யுள்) ரூபத்தில் செய்தளித்துச் சென்றனர். நம் தமிழ்க் கன்னிக்குத் தன்கட்செய்யுணூற்கள் பலவில்லையே என்னுங்குறை என்றுமின்று. அங்ஙனமாகவும் மீட்டும்மீட்டும் தமிழாராய்வோர் யாவரும் செய்யுணூற்களே இயற்றப் புகுவதை நோக்குமிடத்து நந்தமிழ்த் தேயமே செய்யுட்களாற் பொதியப்படுமோவென் றையமும், செய்யுளே படிக்கவறியாச் சமானியருக்குத் தமிழிலுள்ள சொற்ப அபிமானமும் எங்கே நீங்கிவிடுமோ என்றொரு பக்கத்திற் பயமும் உதிக்கின்றன. அப்படித் தான் கவி யியற்

றினும், சிந்தாமணியின் நந்தாப்பொருண்மையும், மணிமேகலையின் அணி கெழு போக்கும், சிலப்பதிகாரத் திலக்கியச் செலவும், திருவள்ளுவரின் ஒரு மொழி நயமும், கம்பன கவியின செம்பொருளின்பமும், பத்துப்பாட்டின் வித்தக நடையும், கல்லாடத்தி னெல்லாச் சிறப்பும், இனனோரன்ன பன னூன் மாண்பும், பல்லூழி காலம் பாடு கிடப்பினும், வருமோ மற்றோர் வாக்கின் வழித்தாய்? வராதவராதி. வரினும் அவற்றிற் சிறவாது. சிறப்பினும் இக்காலத்தோர்க்குச் சிறிதும் பயனபடாது. நாம் ஊகிக்கிற கற்பனைகளெல்லாம் தொன னூற்களி லெங்கேனும் காணப்படாதிரா. ஏனெனில் நம் முன னோர் பூர்ண பண்டிதர். ஸாரமான கற்பனுதிச யோக்திகளை நம்மைக் கூறச் சொல்லி மீத்து வைத்திரார். அவருடைய மிச்சிற் கற்பனைகளை நாம் நாவாற் கொள்ளாமற் றீராது.

ஆதலின், நமது பண்டித மணிகள், தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்கொடாக் கவிகளை இயற்றுவதிற் காலத்தையும் புத்தியையும் வெறுவாய்ச் செலவிடாமல் பின்கண்ட விதமாகக் காலரீதிக்கேற்ற கடமைகளைப்புரிந்து ஜனன தேசத்துக்கும் ஸ்வய பாஷைக்கும் தருணசகாயம் புரியவேண்டுமாக மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

அக்கடமைகளாவன :—(1) சங்கமருவிய தங்கநூற்களும், அவை போற் சிறந்த தொன்னூற்களும் யாண்டுளவோ என ஊருராய்த் தேடிச் சேகரித்து அவற்றின் அருமை பெருமைகளையும் சொற்றொடர்ப் பொலிவையும் அரும்பதப் பிரயோகங்களையும், யாவர்க்கும் விளக்கிக்காட்டி யுரை எழுதுவதிலும் முற்காலக் கொள்கைகளையும், நாகரிகங்களையும் சரித்திரமாகத் தொகுப்பதிலும் தமது பூர்ண கல்வித் திறமையை உபயோகித்துத் தமிழ்நாட்டுக்கோர் பேருபகாரியாய் விளங்கும் கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் போலும், தனது கல்விப் போற்றலால் "கம்பன்கவி வம்பே" என்று சிறிதும் பொருட்படுத்தாது (வித்வமணிகளுக்குப் பெரிதும் திகைப்பூட்டும் சொற்பொருளாழ்ந்த) ஆரணிய காண்டத்துக்கு விரிவுரை எழுதி, அவ்வாறே உரைபெறாத ஏனைய காண்டங்கட்கும் விரிவாக உரை யமைப்பான் சமைந்த நமது "பாநு"ப் பத்திராதிபர் கனம் எம். ஆர். கந்தசாமிக்கவிராயர் போலும், உரைபெறாதனவும் பண்டிதர் பலரும் கொண்டாடத் தக்கனவும், அரிய பெரிய விஷயங்களைக் குறிப்பனவுமாயுள்ள முன்னூற்களுக்கு விரிவுரை எழுதுவது. (இது சாமான்ய பண்டிதர்களா லியலாது).

(2) நீதிமாலினி, தத்துவதரிசனி, ஞானத்திரட்டு முதலிய உத்தம

புத்தகங்களை இயற்றிய "லோகோபகாரி" ப் பத்திராதிபர் வ. நடராஜையர் போல, நீதி, யுக்தி, தெய்வபக்தி, ஞானம் முதலியவற்றை எளிய வசன நடையில் எழுதுவது.

(3) இங்கிலீஷிலுள்ள "நாவல்" களை ஒத்த கற்பனைக் கதைகள் நமது பாடையில் அநேகமாய் இல்லையாதலால் கற்போருக்கு சன்மார்க்கம், கடவுள்பக்தி, யுக்தி, ஞானம் முதலியன மேம்படுமாறு செந்தமிழ் நடையில் ரசாலங்காரம் நிறைய முன்பின் முரணுருமல் இக்காலத்தார் நம்பக்கூடிய விதமாகச் செய்வது.

(4) ஏனைய பாஷாந்தரங்களிலுள்ளனவும், இதுகாறும் நம் பாஷைக்கு மொழி பெயர்க்கப்படாதனவுமாயுள்ள இரசாயன, பௌதிக, ககோள, கிருஷிக, கணித சாஸ்திராதிகளை மொழி பெயர்ப்பது. (இது பிறபாஷைகளில் விற்பனமும், சுயபாஷையில் அபிமானமுமுள்ள கல்விமான்களால் மாத்திரம் செய்யக்கூடியது. இதனுலுளதாம்பயனை அடுத்த பாநுவில் விரிப்பாம்).

(5) சுயபாஷைப் பத்திரிகைகளைப் பல்குவித்துப் போஷிப்பது. உபயோகமுள்ள ஆர்டிகில்களை எழுதி விஷயதானம் செய்வது.

இவைபோன்ற காலரீதிக்கேற்ற கடமைகளை யூகித்துணர்ந்து ஜனன தேச சகோதரர்கட்கும் நமது பாஷைக்கும் கண்ணியத்தை யுண்டாக்கும் புண்ணியத்தைக் கையாடுவோர்களாக.

அ. வரதநஞ்சையபிள்ளை.

ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை ஆளுமாறு.

(173-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி).

முதற்கண், ஜாதி ஒற்றுமை அல்லது ஜாதி ஒற்றுமையில் நம்பிக்கை. இஃது முதிருங்கால் பாஷா ஒற்றுமையோடு பேதமறக் கலக்கும். ஆங்கிலேயராவார் இங்கிலிஷ் பாடை பேசுவோர்; பிரெஞ்சியராவார் பிரெஞ்சு மொழி பகவர்வோர். இந்தியாவாசிகள் அனைவரும் ஒரேபாடை பயில்கின்றனரா? விடை: ஐரோப்பிய வாசிகள் ஒரே பாடை பயில்கின்றனர் என்பதினும் பெரும்பான்மையல்ல, சிறுபான்மையே. வியாகரண நூல் விற்பன்னர்கள் ஆரியமொழிக்கும் ஏனைய மொழிகட்குமுள்ள சம்பந்தங்களை வெகுவாய்

விதந்தோதியிருக்கின்றமையான், ஐக்கிய சாதனமாய் நின்று வினைசெய்வது
தெள்ளிதில் உணரப்படும் பாஷா ஒற்றுமையேயென்றும் அதற்கிலக்கணமா
வது மறைபுணருறவன்று, விளங்கக் கிடத்தலேயாமென்றும் ஈண்டை யெடு
த்துரைத்தல் அவசியமேயாம். என்னை ? இத்தலியர், தங்களுக்கு ஜெர்மன்
பாஷை தெரியமாட்டாமையால் ஜெர்மன் இத்தலியன் பாஷைகள் ஒரே இந்
து ஐரோப்பியன் பாஷையின்வழி மொழிகள் என்று கொள்ள சிரமமெடுக்கா
மல் ஆஸ்திரியர்களை அயல் நாட்டாரென மதித்தனராதலினென்க. ஐரோப்
பிய பாஷைகளுட்போல இந்திய பாஷைகளுள்ளும் சிலவற்றுள் ஒற்றுமை
யுண்டு. இந்திய பாஷைகளை மூலபாஷையின் வழித்தோன்றிய காரணத்தால்
ஐரோப்பிய "ரோமான்சு" பாஷைகளோடு ஒப்பிடலாம். ஆனல், பெங்காலி;
மராதி, குஜராத்தி இப்பாஷைகளின் பரஸ்பர உறவு, அவைகளைப் பேசும்
ஜாதியார்களை ஒரே ஜாதியாராக்க ஹேதுவாகாது. இந்துஸ்தானி பாஷை
யானது முசல்மன் திக்விஜய காரணமாய், அவர்களது பெர்சியன் பாஷை
யும் சுதேசிகளுடைய இந்தி பாஷைகளும் கலந்து பிறந்தது. ஆனல் நாம்
இந்தியாவின் தென்பால் ஐரோப்பாவில் காணப்படும் வேற்றுமை எவற்றினு
ம் விஞ்சிய பாஷா வேற்றுமை காண்கிறோம். எவ்வாறெனின், தமிழ், தெ
லுங்கு, கன்னடமாதிய தெற்கே வழங்கும் பெரும் பாஷைகள் இந்து ஈரோ
ப்பிய பாஷா வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவைகளல்ல. அவைகள் ஐரோப்பாவில்
இந்து ஈரோப்பிய வர்க்கத்தைச் சாராத பாஷைகள் பயிலும் பின்னர்கள்,
(Finns) மாசியர்கள் (Majyats). இன்னோரைப் பார்க்கினும் பன்மடங்கதிக
மக்களாற் பயில்வுறுகின்றன;

இவ்வுண்மையே, இந்தியா வென்னும் பெயர் சுஜன்பிமானத்துவம்
அல்லது ஒப்புரவுக்கும் பொருத்தமான இங்கிலாந்து, பிரான்சு முதலிய பெ
யர்களோடு ஒருங்குவைத் தெண்ணப்படா தென்பதற்கும், மற்று ஏதோ சில
இயற்கைப் பிரிவினல் ஓர் பொதுப்பெயர் வாய்க்கப்பெற்ற பல்வகைச் சாதி
யார்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும் ஐரோப்பா முதலிய பெயர்களுடன்
வைத்தெண்ணப்படல் வேண்டும் என்பதற்கும் போதிய சான்றாம். 'ஐரோ
ப்பா' என்பதைப்போல அதுவும் ஓர் பூகோள சாஸ்திர சம்பந்தமான பதப்
பிரயோகமே. ஆனல் அத்துணையும் 'ஐரோப்பா' வாவது, ஹெரோடெட்
டஸ் காலந்தொடங்கி அநேகமாய் ஒரே பொருளில் வழங்கி வருகின்றது;
ஆனல் நமது 'இந்தியா' வென்னும் பெயரின் தற்கால பிரயோகமோ அவ்
வளவு தொன்மையதல்ல. இமயமலை, சுலைமான் தொடர் என்னும் வான்
வரம்பினல் மத்திய ஆசியாவினின்றும் பிரிக்கப்படும் தேயமுழுமைக்கும்
ஒரே பெயர் வழங்குதல் நியாயமென இக்காலத்திய நமக்குத் தோற்றுமா

போல அக்காலத்தவர்க்குத் தோன்றவில்லை. கிரேக்கர்கள் இந்தத் தேயத்தைப்பற்றி ஏதோ ஒருவித போலி எண்ணங்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், நெடுநேராக 'இந்தியர்' என்றால் பதப் பொருளின்படி, இந்துநதி பாயும் மாகாணம் என்றிருந்தனர். அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாமீது படையெடுத்தான் என்புழி, அவர்கள் பஞ்சாபைக் குறிக்கின்றனர். பிற்காலத்திலே, அவர்கள் கங்காநதி தீரத்தைப்பற்றிச் சில சேதி அறியலுற்றார். தக்கணத்தைப்பற்றி யொன்றும் தெரிகிலார். இந்த மத்தியில், இந்தியாவிலேயே நமக்குத் தோற்றுமாபோல, முழுத்தேயத்துக்கும் ஏக நாமமிடல் முறையென அவ்வளவாய் அவர்கட்குத் தோன்றிற்றிலது. ஏனென்றால் அதன் வடபாகத்திற்கும் தென்பாகததிற்கும் பேதம் பெரிதுமுளது. எவ்வாறெனின், ஆரிய மொழி பயின்று, பிராமண மதம் படைத்த பெரிய ஆரியர் குழாம், முதலில் தென்றிசை நோக்கி நெடுந்தூரம் செல்லாது, பஞ்சாபினின்றும் கங்காநதி தீரமாகச்சென்று பரவின. பரவவே, இந்துஸ்தானம் என்னும் பெயர் கிரமமாய் இந்த வடபாகத்துக்கே பொருந்துவதாயிற்று. தெக்கணத்தில் அல்லது தீபகற்பத்தில் பிராமண மதம் வியாபித்திருந்தபோதிலும் இதர ஜாதியாரும் அனரிய பாடைகளும் காணப்படுகின்றன. மொகாலய அரசாட்சி, தன் உச்ச காலத்திலுங்கூட இத் தென்பாகத்தில் அவ்வளாய்ப் பிரவேசிக்க வில்லை.

இதனால் 'இந்தியர்' என்பது ஓர் அரசியற் பெயரல்லவென்றும், 'ஐரோப்பர்', 'ஆபிரிக்கா' வைப்போல பூகோள சாஸ்திரோக்தமான பெயரென்றும் துணியப்படும். அது ஓர் ஜாதி, ஓர் பாஷைக்குரிய பூமியைக் குறியாது பல ஜாதிகள், பல் பாஷைகள் வழங்கும் நாட்டைக் குறிக்கின்றது. ஒப்புரவு என்னும் தத்துவம் ஒளிர்தரும் இத்தலி முதலாகிய ஏனைய தேயங்கட்கும் இந்தியாவுக்கும் உள்ள பிரதான தாரதம்மியம் இதுவே. இந்தியாவும், இத்தலியும் பல ராஜாங்கங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தமையான் அயலாரை எதிர்க்க வலியற்றிருந்தன. ஆனால் இத்தலி, தன் அவயவங்களாற் பிளவுபட்டிருப்பினும் சுஜனபிமானத்வத்தால் ஒன்றே. அதிற் பயின்ற பாஷையும் ஒன்றே. இந்த பாஷையினின்றும் அந்தத் தீவகற்பத்துக்கெல்லாம் பொதுநிதியமாயிருந்த மகாகாவியங்கள் பிறந்தன. நாம் எடுத்துரைத்தவாறே இந்தியாவானது, ஐரோப்பாவைவிட அதிகமாய் எத்துணையும் பாஷர்பந்தத்துக்குட்பட்டிலது.

ஆனால் ஒப்புரவு பல் தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டுளது. அவற்றுள், சுஜாதி அபிமானம் ஒன்று; பொதுநல வேட்கையும் ஒரு தனி அரசுக்குரிமை பூண்டொழுகும் விரதமும் மற்றொன்று. இதுவுங்கூட இந்தியாவில்,

முற்றிலும் இல்லாதொழிந்திலதேனும் நிரம்ப மலினமாயிருந்தது. தேயம் அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெரிதாயிருந்தமையாவென்று அதற்கோர் நியாயம் கூறுப. ஆனல், பூமியின் ஏனைய பாகங்களினின்றும் இந்தியாவைப் பிரிக்கிற எல்லையானது, இந்தியாவின் ஓர் பாகத்துக்கும் மற்றோர் பாகத்துக்கும் இடையுள்ள எல்லையினும் மிகவும் பலமுள்ளதாயிருப்பதால், சாதி சமயபேத உட்பிரிவுகள் உளவேனும், ஒருக்கால் ஒரே ஒப்பரவுச் சாதியார் ஆகலாம் என்னும் ஒருவித அபிப்பிராயம் நெடுநாளாக இருந்துவருகிறது. கஜினிமாமூதுக்கு முற்பட்ட காலத்தைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரைக் கதைகளில், திம்மனையும் பொம்மனையும், இந்தியா முழுவதையுங் கட்டி யாண்டதாகச் சொல்லுப. முதல் மகமதிய காலத்தில் சரித்திரங்களிற் கூறப்பெற்ற சில அரசர்களின் அரசாட்சியும் ஒடுக்கம். மொகாலய அரசாட்சியும் ஏறக்குறைய எங்கும் வியாபித்திருந்ததெனப்படுகிறது. ஆனல் நாம் மொகாலய அரசாட்சியின் பெருமையைப் பற்றி உயர்த்திப் பேசவாவது, அல்லது ஐரோப்பாவுக்கும், ரோம் அரசாட்சிக்கும் என்ன தாரதம்மியமோ அதுபோலும் இந்தியாவுக்கும் மொகாலய அரசாட்சிக்கும் என்றெண்ணவாவது கூடாது. அது எவ்வளவு சொற்பகாலமிருந்தது பார்மின்! அதன் தொடக்கம், பேபர் லாகூரைப்பிடித்த வருஷமாகிய 1524-ம் வருஷத்துக்கு முற்பட்டன்று. அதாவது, எட்டாவது ஹென்றியின் காலம்.

வாஸ்கோடிகாமா, இந்தியாவிற் கால் வைத்தபொழுது, அது ஏற்படவில்லை; 1707-ம் வருஷம் அதாவது ஆன் (Queen Anne) மகாராணியின் காலத்தில் அது சீரழியத் தலைப்பட்டது. இவ்விரண்டு திதிகளுக்கு மத்தியில் இருநூற்றாண்டுகளேனுமில்லை. ஆனல், இப்பொழுது, பேபர் இந்தியாவில் பிரவேசித்த திமிஷமுதல் மொகாலய அரசாட்சி ஏற்பட்டதென்று கொண்டால் அது தவறாய் முடியும். மற்று, மொகாலயர்களது இந்திய சீமை பெருகின காலமுதற்றான் எனக்கோடலே தகுதி. 1559-ம் வருடத்தில் ஆக்பர் பட்டத்துக்கு வந்தபொழுது, அதாவது, எலிஜபத் மகாராணி பட்டத்துக்கு வந்த மறு வருஷம் இந்த அரசாட்சி பஞ்சாபிலும், டில்லி, ஆக்ராவைச் சூழ்ந்துள்ள நாட்டிலு மட்டுமே விளங்கிற்று. 1576-ம் ஆண்டு வரையில் ஆக்பர் வங்காளத்தைச் ஜயித்தபாடில்லை. 1591—1594க்கு மத்தியிற்றான் அவன் சிந்து குஜராத்தை ஜெயித்தான். அவன் அரசாட்சி இப்பொழுது விசாலமாயிற்று. ஆனல் 1524க்குப் பதிலாக, 1594-ம் வருடத்தை மொகாலய அரசாட்சியின் தொடக்ககாலமாகக் கருதுவமேல், அதன் ஆயுள் சற்றேறக்குறைய, ஒரு நூற்றாண்டென்னும்படி குறுகுமாறு காண்க.

(இன்னும் வரும்)

உ. மகாலிங்கம்பிள்ளை.

அன்னசத்திரம் அறச்செயல் ஆமா ?

அன்னசத்திரம் என்பது யாது? தன்னுயிர்போல மன்னுயிர் காக்குங் கருணைகொண்ட தனவந்தர்கள், பொருள் ஈட்டுந்திறமையற்று, ஜனத்தாலும் தனத்தாலும் ஆதரவற்றுப் பசிப்பிணியால் வருந்தும் அங்கஹீனர்கள் பொருட்டும், வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்த அந்தணர்பொருட்டும் அன்னம் அளிக்கத்தக்க அறச்சாலையாம்.

அன்னதானத்தின் மகிமையானது ஆயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலும் அளவிடப்பாலதொன்றன்று. அதனை ஈசுவரனுடைய அருட்சக்தியென்பதே அமையும். அருட்பெருங்கடலாகிய பரம் பொருளானவர், ஆன்மாக்கள் உய்வது கருதி தனுகரணாதிகளை அளித்தனர். ஆனால் அத்தனுகரணங்களை ஆன்மாக்கள் நெடிதுறச்செய்கை அன்னதானத்தின் பயன் அன்றோ? அத்தகைய அன்னதானம் புரியும் அன்னதாதாக்கள்பால் அமைவுறத்தக்க சற்குணம் யாது? ஜீவகாருண்யம் ஆம். ஜீவகாருண்யம் ஒன்றே ஜென்மமெடுத்ததின் பயனும். எத்துணை கல்வி கற்றிருப்பினும், எத்துணை நற்குணங்கள் அமையப் பெற்றிருப்பினும் ஜீவகாருண்யம் ஒன்றிலதேல் அவையனைத்தும் பயனிலவாம், இஃதொன்றுளதேல் அவை ஒன்றும் இலாவிடினும் அவையனைத்தும் இருப்பதைமானும்.

அத்தகைய ஜீவகாருண்யம் யாது? ஜீவபிராணிகள் வருந்துவதை உணரப்பொருது அவ்வருத்தத்தை மாற்றுவதோர் செயலாம். உடற்குறு பற்பல பிணிகள் அவரவர் வினைகட்கேற்ப உறுவனவெனினும், பசிப்பிணி ஒன்று உடலெடுத்த ஒவ்வோர் ஜீவனுக்கும் ஒழிவிலாததோர் நோயாம். உயிருளதேற் பசியுமுளது. அத்தகைய பெரும்பிணியை யகற்றலே அறத்தின் தலைநின்றார் புரிவதோர் தலைப்படும் அறனும். அதுபற்றியே திருவள்ளுவர் 'ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலிற்பின்' என்றதும். அற்றேல், பசிப்பிணியுற்றார் அனைவரையும் ஆதரித்தலன்றோ ஜீவகருணையின் இலக்கணமாம். அங்கவீனர்கட்கும் அந்தணர்கட்குமே அமைக்கப்பட்டது அன்னசாலை யென்பதேன்? ஆராய்வாம்.

நல்லறமென்பது ஓர்வினையை நோக்கியோ? அவ்வினையின் பயனை நோக்கியோ? என விசாரிக்கில் பயனை நோக்கியே என்பது புலப்படும். ஒருவனுடைய சிலந்திக்கட்டு முதலியவற்றை அறுப்பதும் திருத்தமுறாத ஓர் குழந்தையை ஒறுப்பதும், செய்கையிற்கொடுமைபோறன்றேற்றினும், குணப்படுவதாகிய பயனை நோக்குங்கால் நல்லறமாகின்றன. அறுத்தல் ஒறுத்தல்

களால் நிகழும் வருத்தத்தைக் காணப்பொறுது அந்நோயாளியையும் குழந்தையையும் அவர்கள் போக்கிலேதானே வளரவிடில் விளையுந்தீங்கு எத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்தே பாத்திரம் உணராது பசிவருத்தத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அன்னம் படைத்தல் ஆம். "பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு" என்ற முதுமொழியின் பயனை உற்றுநோக்குக. பசிப்பிணி ஒன்று சகல ஜீவர்களுக்கும் பொதுப்பட்டதின் காரணம் யாது? அவர்களுடைய நன்மையைக்கருதி கருணைநிதியாகிய கடவுள் அதனை ஒவ்வொரு உயிரின்கண்ணும் அமைத்திருத்தல் வேண்டுமென்பது ஊகிக்கற்பாலதாம். நிற்க.

இவ்வுலகத்தின்கட் பிறப்புற்ற ஜீவராசிகள் பராபேட்சையின்றி இருத்தல்கூடாது. எம்மட்டில் ஒரு மனிதன் பிறர்சார்பை நாடாது தன் காலத்தைக் கழிக்கின்றுனே அம்மட்டில் அவனே பெரியவனெனப்படுவான். நம் ஹிந்துமதத்தில் ஞானிகள் தீரத்துறந்தவர்களெனப்படுவதும் இக்கருத்துப்பற்றியேயாம. இது வாய்ஞானமேயன்றி அனுஷ்டானத்திற் காண்பது அரிது. ஞானபதவிகளில் உயர்ந்த நிலையையடைந்த பிரம்மபரிஷ்டர்களுக்கும் போதமுற்ற சமயத்தில் சீடர்கள் அன்னம் ஊட்ட வேண்டுவது அவசியமெனின், பிறர்சார்பை வேண்டாதார் வேறு யாரென்று கூறலாம்! பிறரது உபகாரத்தைப் பிரதிபலனின்றி ஏற்றல் குறையென்றும், அதனையே ருணம் என்றும், அதற்காக மறுபிறப்புற்றுவது அக்கடனைத் தீர்க்கவேண்டு மென்றும் நம் ஹிந்து சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஒருவருக் கொருவர் உதவிபுரிந்தாலன்றி இவ்வுலக காரியம் நிலையுறுதென்பதைக் கொண்டே இக்கொள்கை எழுந்திருக்கலாமென்று தோற்றுகின்றது.

ஒருவர் மற்றவரை நாடுவதற்கு மூலகாரணம் பசிப்பிணியொன்றேயாம். அப் பசிப்பிணி தவிருமாறு ஒருவர் மற்றவருக்கு அடங்கவும், இவர் அவருக்கு இணங்கவும் ஏற்படுகின்றது. அதனுல் உலகத்தில் சகல விருத்திகளும் நடைபெறுவனவாகின்றன. முயற்சிக்குக் காரணம் பசியாதல்பற்றி அப்பசியை மாற்றும் வகைதெரிந்து மாற்றவே விவேகிகளாகிய தர்மசீலர்களின் கடனும்.

இவ்வுலகமானது முயற்சிமயமாய் விளங்குகின்றது. ஆகாரமட்டோ நித்திரையுங்கூட முயற்சியின் பேறுக இருக்கின்றது. ஓர் ஏழையானவன் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு ஓர் வேலை புரிவனெனில் ஓர் இராஜனும் உண்ட அன்னம் உடலொடு சாருதற்குத் தேகாப்பியாச முதலிய வினைகளைப்புரிதல் வேண்டும். சரீரத்தின் நிலைமை இங்ஙனமிருப்ப, ஒருவனுக்குச் சிரமமின்றி அன்னங்கொடுத்தால், அவன் முயற்சிபுரியவேண்டிய அவசிய மில்லாதவனுகின்றனன். அதனுல் சோம்பல் எய்துகின்றனன். சோம்பேறிக்கு வீணசை

மிகுகின்றது. அதனால் தீய சிந்தனைகளிற் சித்தத்தைச் செலுத்துவோனாகின்றனன். ஆகவே அவன் எப்பொழுதும் துக்கசாகரத்தில் அழுந்துகின்றனன். இதனால் முயற்சியின்றி வாளா உண்போன் சுகம் எய்தாமைமட்டோ? துக்கத்திற்கே இலக்காகின்றனன்.

அன்றியும் இவ்வுலகமுழுவதையும் ஓர் குடும்பமாகவும், இவ்வுலகத்தாரனைவரையும் ஓர் குடும்பஸ்தராகவும் பாவிப்பாம். ஓர் குடும்பத்தினுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை அக்குடும்பஸ்தரனைவரும் ஏதேனும் ஓர் வழியில் முயற்சித்துச் சம்பாதித்தல் வேண்டும். அனைவரும் ஒரே தன்மையுள்ள முயற்சி செய்யவேண்டுமென்பது அவசியமின்று. ஒருவர் முயற்சிசெய்தால் மற்றவர் அம்முயற்சிக்குச் சாதனமாகவாவது இருத்தல்வேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக, ஓர் கிரகத்தில் கணவனானவன் வெளியேறிப் பொருள்தேடிக் கொண்டுவருவானேல் மனைவியானவள் அப்பொருளைப்பாதுகாத்து ஆகாராதிகள் அமைத்து ஊட்டுவோளாகின்றனள். அவர்களுடைய குழந்தைகள் அவர்களுடைய முயற்சியின் பயனை நுகர்ந்தபோதிலும் அவர்கள் தளர்ச்சியுறுங்கால் வைப்புப் பொருளைப்போல உபகரிக்கத் தகுதியாகத்தக்க கல்விப்பயிற்சி முதலிய பணிகளை மேற்கொண்டு வாழாநிற்பர். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஏதேனும் ஒரு ரூபத்தில் முயற்சி புரியாதொழியின் சொற்பகாலத்தில் வறுமையுற்று அக்குடும்பமானது பாழாகுமன்றோ? அவ்வாறே இவ்வுலகமாகியபெருங்குடும்பத்தில் சிலர் முயற்சி புரியவும், சிலர் வாளா இருக்கவும் ஏற்பட்டால் ஒரு சாராரின் பயனை இருதிறத்தினரும் பகிர்ந்துண்பரேல் அப்பயன் நீடுறாதன்றோ? இதுவே உலகத்திற் பஞ்சமுண்டாவதின் காரணங்களில் முக்யமானதொன்றாம். பஞ்சத்தினால் பசிப்பிணி மிகுந்து "எல்லாம் பசி வந்திடப் பறந்துபோம்" என்றபடி நல்லொழுக்கம் வேரோடுகெடும். ஒருவன் முதலை மற்றவன் பறிக்கத்தொடங்குவன். அதனால் ஜனங்களுக்குள் கலகம்விளையும். அரசநீதியும் கெடும். பரம்பொருளானவர் கருணையினால் அருளிய பசிப்பிணியின் நன்னோக்கமும் முற்றுறாதென்க.

சுருங்கச்சொல்லின், பாத்திரமுணராது அன்னதானம் இயற்றுவதால், சோம்பேறிகளின் பெருக்கமும், அச்சோம்பேறிகளுக்கே கெடுதியும், சோம்பேறிகளின் பெருக்கத்தால் பஞ்சமுண்டாகவே வெகுஜனக்கேடும், அரசாங்க முறை பிறழ்தலும், ஆகவே அறப்பெருங்கடலாகிய பரம தயாநிதியின் திருவருணோக்கத்திற்குப் பின்னமும் உண்டாகின்றன. இதனால் ஜீவகாருண்யமுள்ள அன்னதாதாக்கள் அடையும் பயன் யாது? யாசகர்த்துரோகம், வெகுஜனத்துரோகம், இராஜத்துரோகம், ஈசுவரத்துரோகம் இவ்வளவு துரோகங்

களும் எளிதாகப் பெறப்படும். அந்தோ! நல்லெண்ணத்துடன் நல்லறம்
செய்யத் தலைப்பட்ட நல்லோர், சிறிது பகுத்தறிவின்மையால், குறித்த தி
ரோகங்களுக்குப் பாத்திரமாவதைப்பார்க்கும் அறிஞருக்கு இரக்கமுண்டாத
ல் இயல்பன்றோ? இத்தகைமை வாய்ந்த அன்னசத்திரங்களை அறச்செயலெ
ன அறிஞர் கூறுவரோ? கூறார் என்க.

அற்றேல் அன்னசத்திரங்கள் அறச்செயல் ஆமாறு யாங்ஙனம்? என்
பதை ஆராய்வாம்.

அன்னசத்திரம் தாபிக்கப் புகுவோர் அன்னசாலையுடன் ஔடதசாலை
பாடசாலை, பணிபுரிசாலைகளையும் ஒருங்கே அமைத்தல் வேண்டும். முதலில்
அங்கஹீனர்களையும், அப்பால் அந்தணர்களையும் அச்சாலையில் கூட்டிவைத்த
ல் வேண்டும். அவரவர்க்குத்தக்க பணிகளைக்கொடுத்து முயற்சியில் மூளச்
செய்து அவர்களுக்குப் போதுமான அன்னவஸதிரங்களால் அவர்களை ஆதரி
த்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் புரிதல் இந்துசாஸ்திர விதிகளுக்கு இணங்குமா
வெனின், சாஸ்திரங்களின் கருத்தை நன்கு ஆராயின், இதுவே கருத்தாமன்
றி வேறின்று. ஒவ்வோர் மதத்திலும் உட்கருத்தொன்றும் புறநடை வேறு
மாகவே காணப்படுதல் உலக இயல்பாம். ஆதலால் ஒவ்வோர் அறத்தையும்
ஆழ ஆராய்ந்து நடப்பித்தலே அறிஞரின் கடமையாம். இத்தகைய அறச்
சாலைக்கும், வணிகரின் தொழிற்சாலைக்கும் வேற்றுமை யாதெனின், அறச்
சாலையில் அமர்வோரது தேகசுகமும், மன ஒழுக்கமும் கவனிக்கப்படும்.
வணிகர் சாலையில் வணிகரது ஊதியமே பெரிதும் கவனிக்கப்படும். அறச்
சாலையில் வளர்ந்துவரும் ஊதியத்தை அவ் எஜமான் சுவீகரியாது, அவ் அற
முதலுடன் கூட்டி அவ்வறத்தைச் செழிப்புறச் செய்தல்வேண்டும். வணிகர்
சாலையின் வருவாயை அவ் எஜமான் தனக்கே உரிமைப்படுத்துவன். இதனால்
அன்னசாலையுடன் தொழிற்சாலை முதலியன ஏற்படுவதால் விசேட புண்ய
மாகுமேயன்றி அறத்திற்கு எவ்வாற்றானும் இழுக்குறாதென்பது துணிபு.
இப்படிக்கன்றி அன்னசாலையை மட்டும் தாபித்து அதனை அடுத்தவர்க்கெல்
லாம் வரையறையின்றி அன்னம் அருத்துதலானது அறத்தின்பாற் பட்டதெ
ன அறிஞர் கொள்ளார்.

இலக்குமணப்போற்றி.

திருநெல்வேலித் தச்சநல்லூர்.

முற்கூறு.

---

1. புலன்களும் விஷயங்களும்.

அகில நாயகன் அன்பினால் அருளிய இவ்வுலகத்தில் நாம் உறக்கமின்றி விழித்திருக்கும்போதெல்லாம் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னும் ஐம்பொறியின் வழியாய் இப்பிரபஞ்சத்தைப்பற்றி ஏதேனும் உணர்ந்துகொண்டே யிருக்கிறோம். இவ்வைம்பொறிகளுக்குப் பஞ்சேந்திரியங்கள் என்றும் பெயர். இவ்விந்திரியங்களினால் முறையே ஸ்பரிசம், சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை யென்னும் உணர்ச்சிகளை யறிகிறோம். இவ்வுணர்ச்சிகளைப் "புலன்கள்" அல்லது "புலப்பாடுகள்" என்று சொல்லுவார்கள்.

இவ்வைம்புலன்களில் ஏதேனும் ஒன்றை நாம் நுகரும்பொழுது சாதாரணமாய் நாம் நமக்குப்புறமாக ஒன்றைக்குறித்து அதை ஸ்பரிசிக்கிறதாகவாவது, சுவைக்கிறதாகவாவது, பார்க்கிறதாகவாவது, முகர்கிறதாகவாவது கேட்கிறதாகவாவது சொல்லுகிறோம். இரும்பை ஸ்பரிசிக்கிறதாகவும், மாங்கனியை சுவைக்கிறதாகவும், யானையைப் பார்க்கிறதாகவும், மல்லிகையை முகர்கிறதாகவும், மணி ஓசையைக் கேட்கிறதாகவும் நாம் சொல்லுகிறோம். இப்படி இந்திரியங்களின் உதவியால் நமக்கு வேறாய் எதை யறிகிறோமோ அதை "விஷயம்" என்றும் "வஸ்து" வென்றும் "பொருள்" என்றும் "பண்டம்" என்றும் "பதார்த்தம்" என்றும் சொல்லுவார்கள்.

2. காரண காரியங்கள்.

மேலும் இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் அவையவைகளுக்கு உரித்தாய்ச் சொன்ன புலன்களுக்குக் "காரணங்கள்" என்றும் அப்புலன்களை அந்தக் காரணங்களின் "காரியங்கள்" என்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். உதாரணமாக, நாம் ஒரு ஓசையைக் கேட்டால் அந்த ஓசையாகிய புலனுக்குக் காரணம் மணியடிப்பதென்றும் அல்லது அந்த ஓசை மணியடிப்பதின் காரியமென்றும் சொல்லுகிறோம். எரியும் வாசனை யுண்டானால் ஏதோ நெருப்பில் வேகிறதென்றும் இதன் காரியம் அந்த வாசனையென்றும் நம்பி அந்த வாசனைக்குக் காரணமாயிருப்பதைக் கண்டுபிடிக்க அங்குமிங்கும் விரைவாய்ச் சுற்றிப் பார்க்கிறோம். ஒரு விருக்ஷத்தை நாம் பார்க்கும்பொழுது நமது திருஷ்டிக்கு அவ்விதமான காக்ஷியைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு பொருள் நமக்கும் புறம்பாயிருக்கிறதென்று நம்புகிறோம்.

3. முகாந்திரம் என்னவென்பது, துலக்கம் அல்லது விளக்கம்.

எரியும் வாசனை கண்டதும் நாம் சுற்றிப்பார்த்து ஏதோ ஒரு பொருள்
அக்கினியில் வேகக்கண்டு நாம் அந்த வாசனைக்குக் காரணம் கண்டுபிடித்தோ
ம் என்றும் அல்லது அந்த வாசனை நமக்குப் புலப்பட்டதற்கு “முகாந்தரம்
என்ன” வென்று தெரிந்துகொண்டோ மென்றும் அல்லது நாம் உணர்ந்த
வாசனைக்குக் காரணத்தைத் “துலக்கிவிட்டோம்” அல்லது “விளக்கிவிட்
டோம்” என்றும் சொல்லுகிறோம். அதாவது ஒன்றின் முகாந்தரம் என்ன
வென்று தெரிகிறதென்றாலும் அல்லது ஒன்றைத் துலக்குகிறது அல்லது
விளக்குகிறது என்றாலும் அதன் காரணம் தெரிதல் என்பதே. ஆனால் ஒன்
றின் காரணம் வேறொன்றின் காரியமாயிருக்கும். உதாரணமாக எரியும்
நாற்றத்திற்கு வைக்கோற் போர் பொசுங்குதல்தான் காரணம் என்று கண்
டதும் நாம் உடனே வைக்கோல் போர் பற்றிக்கொள்வதற்குக் காரண மெ
ன்னவென்று விசாரிக்கிறோம். விசாரணையில் பொருத்தின தீக்குச்சு வைக்
கோல் போரின்மேல் விழுந்து போர் பற்றிற்று என்று வெளியானால் தீக்குச்
சு போரின் நெருப்புக்குக் காரணமாகின்றது. மறுபடியும் தீக்குச்சு தானே
போருக்குப் போகமாட்டாதாகையால் பின்னும் விசாரித்து அத்தீக்குச்சு
போரின்மேல் செல்வதற்குக் காரணம் ஒரு மனிதன் என்றும் அவன் அஜாக்
கிரதையினால் போட்டானா அல்லது சற்பனையாற் செய்தானா வென்றும் சற்
பனையானால் முன் விரோதமுண்டா வென்றும் உண்டென்றால் என்ன வி
ரோதம் என்றும் இப்படி விசாரித்துக்கொண்டு போக காரணகாரியங்களின்
தொடர்பு முடிவில்லாமல் போகும். காரணகாரியங்களின் தொடர்பை வி
சாரித்துக்கொண்டே எவ்வளவு தூரம் நாம் செல்கிறோமோ அவ்வளவு மிகு
தியாய் விளக்கஞ் செய்ததாகச் சொல்லுகிறோம். ஆனால் மனிதனுடைய
புத்தி சாதரணமாய் வஸ்துக்களின் ஆரம்ப காரணத்தை நோக்கிச் சொற்ப
தூரந்தான் செல்கிறது. ஆகையால் பூரண விளக்கம் கிடைப்ப தரிதாயிருக்
கிறது. ஆனால் சிந்தனையும் சோதனையும் செய்யச்செய்ய நாளுக்குநாள் து
லக்கமும் அதிகமாய்க்கொண்டுவரும். திருஷ்டாந்தமாக நூறு வருஷங்களு
க்கு முன் விஷயங்களைப்பற்றி ஜனங்களுக்குத் தெரிந்திருந்த ஞானத்தைப்
பார்க்கிலும் ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் ஜாஸ்தியாயும் ஐம்பது வருஷங்
களுக்கு முன்னிருந்ததைப் பார்க்கிலும் இப்பொழுது அதிகமாயும் விருத்தி
யாயிருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. இன்னும் நாள் செல்லச்செல்ல வி
ஷயங்களின் விளக்கமும் அதிகமாய் வரும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

(இன்னும் வரும்)

தி. மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை.

புத்தகக் குறிப்பு.

திருவாவடுதுறைக்கோவை—இஃது திருவாவடுதுறையில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ மாசிலாமணி யீசர்மீது துறைசை ஆதினத்தில் வடமொழிக்கடலுந் தென்மொழிக்கடலும் ஒருங்குண்டிருந்த திராவிட மாபாடிய கர்த்தர் ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் ஒருவரான ஸ்ரீ தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவராலியற்றப்பட்டது. 459 செய்யுட்களையுடையது. அகப்பொருளிலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாவது. சத்தச்சுவையும், எதுகைமோனை நயமும், முரண், மடக்கு, யமகம், திரிபு, சிலேடை முதலிய பிறவிசேடங்களும் மலியப்பெற்றது. சைவசித்தாந்த சாத்திரக் கருத்துக்களை யாங்காங்கு விளக்குவது. தமிழறிந்த தக்கார் பலருங் கொண்டாடிப் புகழத்தக்கது. இத்தகைய அற்புதப் பிரபந்தத்தை அச்சிற்பதிப்பித்தவர் கும்பகோணம் கவர்ண்மெண்ட் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்களே. இப்புலவர் பெருமான் இந்நூலைப் பதித்திருக்குந் தன்மை மிகவும் வியக்கற்பாலது. முகவுரை, அரும்பதவுரை, நூல் இவற்றைப் பார்க்குந்தோறும் யாம் அடையும் பெருமகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. பண்டைத் தமிழ் நூல்களைத் தேடி ஆராய்ந்து வெளியிட்டு உலகுக் குபகரித்தலே தமது கடமையாகப் பூண்டார் இம்மகா வித்வசிகாமணியே. செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதியுமுண்டு. ஐயரவர்களால் ஆராய்ந்து பதிப்பிடப்பெற்ற இந்நூலும் நூலாசிரியரும் தமிழ் நாட்டாரும் முற்றவ முற்றனரென்பதற்கு ஐயமுமுண்டோ? இந்நூலின் அருமையை நோக்கின் இதன் விலை அணா எட்டு என்பது மிகவும் குறைந்ததே. தமிழபிமானிகள் வாங்கிப் படித்து மகிழ்வார்களாக.

பத்திராதிபர்.